

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja I. évf. IV. szám 2013. december hónap

A Gyermekek

Messze üztük a jó Csend Herceget,
korunk a lárma, az új Babel kora,
s ebben az őrült hangorkánban
alig hallik az angyalok békeszózata.

Ezer új sámán püföli a dobot,
s mi ropjuk a táncot önkívületig,
nem észlelve a közeledőket:
Midián és Efa dromedárjait.

Föl-alá cikázó fények és sziporkák,
neonok, reklámok végtelen sora:
s eme vakító, talmi csillogásban
halványodni látszik a szent éj csillaga.

„Pásztorokkal kelni, sietősen menni?

Milyen furá nép ez, istállószagú!

Vállalni őket a 'semminek látszókat'?

Ezért járna babér, égi koszorú?”

- Ha egy percre mégis fölébe hajolva
hajszolt tekintetünk Rajta megpihen,
csöpp kezeit felénk hívogatón tárja,
ránk mosolyog, s szeméből az Ég maga üzen.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Ifj. Fekete István

Örök karácsonyok

Életem első nyolc évében Ajkán laktunk. A ma közel negyvenezer lakosú, szép, modern város akkor még csak háromezer lelket számláló község volt. Ahogy egyre hosszabb lesz az út mögöttem, melyet már megtettem, egyre gyakrabban térek vissza szülőfalumba. Mert Ajka nekem falu marad, ameddig csak élek.

Ahogy lassan életem végére érek, egyre tisztábbak, élőbbek és szebbek lesznek gyermekkori emlékeim. Nyolc évet éltem Ajkán csak, de gyakran úgy érzem, mintha az életemnek legalább a felét ott töltöttem volna. Különösen a régi karácsonyok emlékei lesznek egyre szebbek és simogatóbbak.

Nagy házunk volt Ajkán, és a közvetlen rokonság nálunk töltötte a szentestétet. A gyertyagyújtást és ajándékosztást megelőző vacsorán mindig kilencen ültünk a nagy ebédlőasztalnál.

A Nővérem és rajtam kívül a szüleim, Ajkán élő apai Nagyanyám és Édesapám fiatalabb, Anna nevű húga, festőművész férjével, Kaczur Györggyel. Édesapám másik húga -Katalin- Pécsről érkezett férjével, dr. Saád Ferenc alezredessel. Nem tagadom, hogy Feri bácsi nem tartozott kedvenceim közé, pedig jó kedélyű és sokat viccelődő férfiú volt. Az iránta érzett - és igazságtalan- ellenszenvemet az okozta, hogy jó Anyám soktucatszor mint követendő példaképet említette őt nekem.

- Látod, még egy szegény, nincstelen árva gyerek is milyen sokra viheti az életben, ha szorgalmas, szófogaadó és tisztelettudó! Ő gyermekkorában tanulás helyett nem vesztegette az idejét léhaskodásra és komolytalan számárkodásra, mint te!

S itt mindig meg lett említve, hogy a katonai pályája mellett, Feri bácsi még író, nyelvésztörténész és egyetemi magántanár is. „Ami belőled soha nem lesz, ha így folytatod.” Hát ebben tökéletesen igaza lett drága Anyámnak.

Az ajkai karácsonyokat természetesen azért is kedveltem, mert ezek iskolai szünetekkel jártak, és a rokonság mindig sok ajándékot hozott Nővéremnek és nekem. A Szüleink ajándékát persze az „Angyalka” hozta, akinek az ajándékait -Anyám szerint- csakis annak köszönhattuk, hogy Ő szinte könyörgő leveleket írt neki. Kérve, hogy felejtse el az év folyamán elkövetett „rosszalkodásainkat” -főként az enyémet - ,és hozzon nekünk ajándékokat.

Gyermekkorom karácsonyainak örömét az is növelte, hogy a napokig tartó nagy sütés-főzés, ajándéksomogolás, nagytakarítás miatt életem állandó egzeciroztatói és börtönőrei nem tudtak velem foglalkozni. Ezek a személyek a következők voltak: Anyám, Helen fraulein, a német nevelőnő és Katóka kisasszony, aki magyarul próbált rendszabályozni engem.

Életemben már sok mindent mondtak rólam, de a szorgalom és tanulni vágyás nem tartozott ezek közé. Ennek ellenére öt éves koromban már második-harmadik elemista fokon írtam és olvastam. Ennek az volt a kizárólagos oka, hogy másfél évvel idősebb Nővérem magántanuló volt -tehát otthon tanult. S mellette szinte játékból és szórakozásból én is megtanultam írni és olvasni. Bizonyára ez okozta, hogy a könyveket már kisgyerekkorom óta szeretem.

Zseblámpám fényénél gyakran hajnalig olvastam a szobámban, s így gyorsan sötétet tudtam csinálni, mikor közelgő léptekeket hallottam. Némelyik gyerekkoromban kapott könyv egész életemre szóló kedves emléket hagyott bennem. Az egyik örökké emlékezetes könyvnek „Muki és Bubu” volt a címe. Egy majom és egy elefánt világ körüli csavargásáról, kalandjairól és rövid állatkerti fogságáról szolt a történet. S elképzelhető, hogy a könyv keltette fel érdeklődésemet az állatkertek iránt.

Chicagóban, legényember koromban alig néhány percnyi sétálásra laktam a Lincoln-parki állatkerttől, ahova vasárnap délutánokon gyakran ellátogat-

tam. Egyik ilyen alkalommal ismerkedtem meg Péterrel, aki közel öt éves lehetett és savanyúcukrot dobált egy szunyókáló bengáli tigris ketrecébe.

A békésen pihengető tigris csak akkor élénkült meg egy kissé, mikor a cukorka közvetlenül az orra mellé gurult. Megszagolta a cukrot és szinte undorral elfordította a fejét.

-Ejnye,de válogatós vagy,te nyavalyás!- mondta Péter jó magyarsággal és megnyalta ragacos ujjait.

-Talán csak azért nem eszik cukrot, mert nem akarja elrontani a fogait- mentegettem a tigrist, bár olyan fenyegető szemekkel nézett rám, hogy nem érdemelte meg állatbaráti védelmemet.

Péternek nem tűnt fel, hogy ebben a nyüzsgő, rohanó és idegen világban egy másik magyarra akadt, legalábbis semmi meglepődést sem mutatott.

-Mikor felnövök, én tigris akarok lenni! - mondta határozottan.

Megemlítettem neki, hogy bár elhatározása dicséretes, de nagyon nehéz út áll előtte. Elvégre nemhogy négy-öt, hanem még harminckét éves korában sem mindig biztos az ember abban, hogy mi is akar lenni. Itt vagyok például én,aki...

-Te soha nem akartál tigris lenni? - vágott a szavamba Péter.

-Én oroszlán akartam lenni, mert állítólag ő az állatok királya. De ez olyan sok fáradsággal járt, hogy időközben meggondoltam magam. Aztán kanász és kocsis is akartam lenni, de ebben is csak az ostorcsattogtatásig jutottam el. És sokak szerint modorban...Kritikusaim persze nem vették figyelembe, hogy a kanászok és kocsisok általában milyen komoly és bölcs emberek. A velem való összehasonlítás tehát inkább rájuk nézve sértő...

Péteren nem látszott, hogy önkritikám és filozofikus elmélkedésem túlzott tiszteletet vagy elismerést váltott volna ki belőle, mert nagyot ásított és azt mondta:

-Kár, hogy nem lettél oroszlán...

-Most már én is sajnálombólogtam.

Mosolygós arcú, közel két méter magas fiatal férfi jött oda hozzánk.

-Remélem, hogy Péter fiam nem zavarja a fecsegésével? - kérdezte angolul.

- Ugyan...Talán én zavartam őt.

- Mikor tigris leszek, én nem akarok ketrecben élni — mondta a kisfiú.

- Senki nem akar rácsok mögött élni, Péter- simogatta meg az apja- A szabadság elvesztése embernek és állatnak egyaránt szomorúságot és sok esetben halált jelent.

- Apa, vehetek egy léggömböt?

A férfi elővette pénztárcáját.

- Igen. És ha éhes vagy, annál a bódénál forró virslit árulnak.

A kisfiú elment, én pedig szótlan töprengéssel álltam a férfi mellett. Fiatalon jöhetett ki Amerikába, mert teljesen akcentusmentesen beszél angolul. De azért magyarul is beszélhetne a fiával. Talán előttem akarja letagadni a magyarságát? Vagy szégyelli?

Egyre mérgesebb lettem.

-Szép idő van! – mondtam magyarul, és kihívóan néztem a szemébe.

A férfi szinte bocsánatkérően mosolygott.

- Sajnos nem beszélek magyarul. Roger Hornsbynek hívnak és született amerikai vagyok.

- Akkor miért beszélhet Péter fia olyan szépen magyarul? – csodálkoztam.

- A feleségem magyar volt, és Péterrel kettesben csak magyarul beszéltek. Azt mondta, hogy angolul úgyis megtanul majd az iskolában...A drágám nagyon büszke volt magyarságára, pedig csak hatéves volt, amikor a szüleivel eljött Magyarországról.

- Ne haragudjon a kíváncsiságomért, de miért említi múlt időben a feleségét?

A férfi meleg, barna szeme szomorú lett, és látszott, hogy messze túlnéz rajtam.

- Két éve meghalt – mondta csendesen.

- Őszintén sajnálom.

Sokáig szótlanul álltunk egymás mellett és Pétert néztük, amint sorban áll a virsli árus bódéjánál.

- Péter nagyon okos kisgyerek, hogy két év alatt nem felejtett el magyarul – törtem meg végül a csendet.

- A feleségem tudta, hogy a betegsége gyógyíthatatlan, és néhány nappal a halála előtt azt mondta nekem: „Ugye nem felejtet el, drágám, hogy én magyar vagyok, tehát Péter félig magyar.” Azóta három-négy hónapra minden évben elküldöm őt Clevelandban élő nagyszüleihez, akik kétszer már Magyarországra is elvitték. A karácsony hetét pedig éppen úgy, mint amikor még a feleségem élt, Clevelandban töltjük a szüleinél. A Mennyből az angyalt már én is tudom énekelni...- mosolygott kicsit szomorkásan.- Ezt még menyasszony korában tanította meg nekem a feleségem.

Roger Hornsby a földet nézte.

- Nagyon szép és tiszteletre méltó, ahogy Pétert neveli...- mondtam őszinte meggyőződéssel, és szégyent éreztem, nemcsak a saját könnyű fajsúlyú magyarságom miatt, hanem a sok ma-

gyarságát és nemzetét felejtő magyar nevében is.

Péter visszajött. Egyik kezében zöld léggömböt tartott, melyre kancsal szemű, piros zsiráf volt festve. A másik kezében mustáros virslit szorongatott.

- Tigrises nem volt neki...- nézett a spárga végén libegő léggömbre.

- Ez is nagyon szép... - mondtuk szinte egyszerre.

- Apa, te soha nem akartál tigris lenni? - kérdezte Péter.

-Nem – mondta Roger Hornsby elgondolkodva. – Én elefánt akartam lenni, mert az a legnagyobb és legerősebb az állatok között.

Péter felnézett szálfatermetű apjára.

- Apa... Ugye te vagy a legnagyobb ember a világon?

- Vannak nálam sokkal magasabb emberek is, Péter.

- Nem baj, apa... - mondta a kisfiú vigasztaló hangon. – Nekem azért mindig te leszel a legnagyobb ember a világon!

A férfi arca ellágyult, magához ölelte fia szőke fejét és egy pillanatra felnézett az égre.

- Köszönöm, kisleány... - mondta szinte suttogva.

Ezzel aztán elbúcsúztak. Péter, miután nadrágjába törölte a mustármaradékokat, udvariasan kezét rázott velem. Hallottam, amint útközben az mondja:

- Rendes ember volt,ugye apa? És oroszlan akar lenni, mikor felnő...

Mosolygós melegséget éreztem Péter szavaira és kissé sajnáltam, hogy az emberek között talán még ölelnék sem számítok, nemhogy oroszlanak. Aztán csak néztem a magas férfit és az alig tér-dig érő kisfiút, amint a kijárat felé mentek. Fogták egymás kezét és valami időtlenül ősi és eltéphetetlen összetartozás volt közöttük.

Néztem őket és arra gondoltam, hogy ami a hűséget, emberi tisztességet és örök életű szeretetet illeti, Roger Hornsby és magyar származású felesége biztos, hogy elefántnak számít az emberi kaméleonok és egerek között.

És hinni szeretném, hogy Péter Hornsby élete végéig éppen olyan szeretettel és hálával gondol majd magyar nagyszüleiére, mint ahogy én gondolok ajkai Nagyanyámra.

A szenteste előtti napot és éjszákát a Nővéremmel mindig nála töltöttük. Lefekvés előtt Nagymama a régi időkről mesélt nekünk. Arról a világról, amikor hidegebb volt a tél, forróbb a nyár, szélesebbek a folyók, nagyobbak a csillagok

és sűrűbbek az erdők, melyek titokzatos homályában tündérek, lidércek és törpék éltek.

Aztán a régi karácsonyokról is mesélt Nagymama, mikor a karácsonyfák majd az égig értek, és éjszakánként pillangószárnyú kis angyalkák akasztották rájuk a díszeket és csillagszórókat.

Mi pedig kuporogtunk Nővéremmel a bársonyuzatos öreg fotelokban. És szélesre tárt, hívő szívvel hallgatunk Nagymamát, amint az álmokból és mesékből szőtt múlt végtelen országútját járta. Az ablakok jégvirágos üvegén ekkor már a megöregedett este nézett a szobába. Az utcákon a házak fázósan összehúzták magukat a hidegben, és a kémények lágy, szürke füstöt leheltek a csillagokkal himzett égbolt felé.

Leteszem a tollat és gondolataimban kicsit fájó, de felejthetetlen szépségüket soha el nem veszítő, régi emlékek járnak. A szívemben pedig régmúlt karácsonyok gyertyái gyulladnak ki, és lágy, simogató fényük az időtlen szeretet soha el nem múló melegét sugározzák felém...

Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökméc ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

Juhász Gyula

A hierarchia Isten népéért van

A Katolikus Egyház küldetése Jézus küldetése – mondta Oscar Rodriguez Maradiaga bíboros, Tegucigalpa érseke a Dallasi Egyházmegyében szolgálatot teljesítők számára a Dallasi Egyetemen rendezett konferencián október 25-én.

Rodriguez bíboros Ferenc pápa bíborosi tanácsának elnöke. A közvetlen stílusban G8-nak nevezett nyolctagú nemzetközi testület feladata, hogy tanácsaival segítse a pápa munkáját. A hat földrész bíborosaiból álló tanács decemberben, majd februárban találkozik ismét, hogy tanácsot adjon a pápának, többek között a Római Kúria reformjára, a vatikáni hivatalokra és a Vatikán pénzügyeire vonatkozóan – írja a Catholic Herald.

„Mindannyiunkra ráfér egy szívvizsgálat, mert sokszor szenvedünk szív-élétlenségben, azaz missziós elégtelenségben. Mi történik azzal, aki szívélétlenségben szenved? Pacemakert kap. Nekünk pedig lelki pacemakert kell kérnünk a Szentlélektől, hogy úgy dobogjon a szívünk, mint Szent Pálé, és elinduljunk evangélizálni. Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!” – figyelmeztetett a bíboros.

Rodriguez arról is beszélt, hogy a pápa, aki „szegény Egyházat” kíván, milliókat buzdít világszerte, elsősorban alázatával, amiben reményei szerint papjai is követni fogják.

A Szentatya – tette hozzá – azért hangsúlyozza a II. Vatikáni Zsinat eszményét, hogy világossá tegye: az Egyházban a hierarchia Isten népéért van, és bár a szentségeket kizárólag a papok szolgáltatathatják ki, Krisztus szolgáló küldetését a világban élő keresztényekkel együttműködve teljesítik. „A hierarchiának önmagában, önmagáért nincsen célja, csakis a közösségre vonatkozóan, annak alárendelve. A hierarchia szolgálat. Azért vagyunk, hogy szolgáljunk. Az Egyházban a tekintély és a hierarchia szolgálat, amelyhez szolgálai helyzetbe kell alacsonyodnunk” – idézte Ferenc pápa gondolatát a bíboros.

Az előadó a Katolikus Egyház afrikai, ázsiai és latin-amerikai terjedésére utalva rámutatott, hogy az Egyház egyre kevésbé Európa- és Olaszország-centrikus, ugyanakkor az új evangelizáció révén újra meghatározhatja önmagát. „Újra igehirdető, szolgáló és szamaritánus egyházzá válunk. Az Egyház hivatása az, hogy Isten és Krisztus Országát hirdesse minden népnek, hogy Jézus tetteit tegye jelenvalóvá. Az Egyház sohasem önmagáért létezett. Az üdvösség Jézustól ered, nem az Egyháztól. Új evangelizációt kell építenünk, az irgalmas szamaritánus kultúráját a rászoruló érdekében, hogy átérezzük az elnyomottak szenvedését, közeledjünk feléjük és megszabadítsuk őket. Enélkül hamis az egész vallásosság.” Végül emlékeztetett: fontos, hogy a katolikusok – Szent Pálhoz hasonlóan – nagyobb örömmel hirdessék az evangéliumot.

A bíboros újságíróknak elmondta: Ferenc pápa világosságával, alázatával továbbra is azt közvetíti, amit az Egyházból a világ számára láthatóvá szeretne tenni, miközben elismeri, hogy az Egyházban sok mindenben javítani kell; ugyanakkor elutasítja a gazdasági és társadalmi egyenlőtlenségeket, és az emberi méltóság elismerését előmozdító politizálást szorgalmaz.

Véleménye szerint lehetséges, hogy a következő években világi hívők is betölthetnek majd olyan fontos pozíciókat vatikáni hivatalokban, ahol ma püspökök, papok, szerzetesek szolgálnak.

Két új katolikus honlap indult

Február 14-én két új katolikus honlap kezdte meg működését, melyek a keresztény párkapcsolat mai lehetőségeivel foglalkoznak.

A www.testeo.hu címen indult weboldal a keresztény szexualitika kérdéseibe vezet be bennünket, elsősorban II. János Pál e témához tartozó írásaira támaszkodva.

„II. János Pál pápa szerető módon elmélkedik Isten Igéjéről és az ember tapasztalatáról, bemutatva a köztük lévő összhangot. Szabadságunkat tiszteltben tartva, saját kincseink felfedezésére hív. Megközelítésében felüldülésre találhatnak azok is, akiket elkedvetlenítettek a moralizáló ítélezések. Nem számít, milyen gyakran értük be sokkal kevesebbel. Ez az üzenet nem erőltet semmit, hanem szexualitásunk gyógyulásának és helyreállításának lehetőségét kínálja fel” – írja Christopher West II. János Pálról, kinek újszerű gondolatait szexuális forradalomnak nevezi. A honlapon a Szentatya írásain kívül könyvajánlókat, videókat, hanganyagokat és imádságokat is találunk – írja Paksa Balázs, a Győri Egyházmegye sajtóreferense.

A www.parkatt.hu társskereső oldal magányos katolikusok számára; az osztrák kathTreff.org mintájára jött létre Magyarországon. A magyar és az osztrák katolikus társskereső honlapok között szoros kapcsolat van, ezért lehetőség van arra, hogy a két adatbázis összekapcsolódjon: így a párKatt.hu-ra belépők ugyanúgy megnézhetik az ausztriai vagy németországi adatlapokat, mint ahogy az övéket is látják a kathTreff.org oldalon regisztráltak. Bíró László püspök üzenete és további elmélkedések is olvashatóak az oldalon.

Magyar Kurír

Mit szerettek legjobban a karácsonyban?

(körkérdés gyerekeknek, a válaszokat nem szerkesztettük)

Hát persze hogy a sok ajándékot, és hogy nagyon szép díszes, ünnepi a lakásunk. (7 éves)

Az anyura mindig ilyenkor jön rá a takarítás, tök ideges, hogy nem lesz kész. A barátainak persze olyan szépen mondja, hogy nem ez az ünnep lényege. (10 éves)

Én nem szeretem, hogy egész szent nap alig jöhetünk ki a szobából, hogy az angyalokat ne zavarjuk. (7 éves)

Az anyu mindig ideges karácsonykor, mert mindent neki kell csinálnia, az apu későn ér haza, és hogy megint nem jutott ideje a nagytakarításra és az ablakon ki se lehet látni. De a gyertyaégetéskor azért uralkodik magán, és jó képet vág. (10 éves)

Az apu mindig a szemét boltosokat szidja, hogy van pofájuk ilyenkor mindent drágán adni, a fenyőfa talán aranyból van? Mit ér, hogy sokat készülünk rá. Mindennapra kapunk feladatot. Tegnapra pl. azt kaptam, hogy egy rajzot készítsék az őrangyalomnak és köszönjem meg, hogy megőrzött. És mindennap a feladat mellett a zsákokskában egy mézeskalács is van. (7 éves)

Szentestére előadással készülünk. Izgulok, hogy jól sikerüljön. Szeretek ajándékot készíteni is. Szeretem díszíteni a fát. És az éjféli misét. Meghitt és titokzatos minden. (10 éves)

Együtt a család, és lehet otthon jókat játszani apuékkel is, és hogy

sokkal több időnk van egymásra. (10 éves)

Az a legjobb, hogy akkor vakáció van, és hogy olyan mosolygós mindenki. Nagyon finomakat eszünk és jókat játszunk az unokatesómékkal. És végre meghív minket a nagymami ebédre. (7 éves)

Van-e valami, amit nem szerettek a karácsonyban?

Hát azt, hogy a szüleim összecsomagolnak minket, és végig kell járnunk az egész tágas rokonságot, ezzel megy el az egész téli szünet, még játszani sem tudok az ajándékokkal. (10 éves)

Én sajnálom a csúnya fenyőfákat, akik senkinek se kellett. (9 éves)

Az iskolában azt mondta több gyerek, meg a Palkó anyukája is, hogy nem is a Jézuska hozza a fát meg az ajándékot, csak bemesélik nekünk, és dedósok vagyunk, ha elhisszük. Én úgy csinálok otthon, mintha elhinném, de rossz, hogy dedósnak néznek. (7 éves)

Ha nem igaz, hogy a Jézuska hozza a karácsonyfát, akkor az se igaz, hogy megszületett Karácsonykor. Nem is szeretek erre gondolni. (7 éves)

Én a Mikulást nem szeretem, mert mindig azzal ijesztgetnek, hogy mindent lát, mindent hall, ha én rossz vagyok, és csak virgácsot kapok, nem kapok csokit. De nem is mondanak igazat, mert akármilyen rossz vagyok, mégis mindig kapok csokit. (7 éves)

Én azt nem értem, hogy a Jézuska épp hogy megszületett, fekszik a jászolyban, és máris rohangálnia kell, hogy szállítsa azt a

rengeteg ajándékot. Hogy tudja elolvasni a leveleket, amit írunk neki? Ja, az angyalok felolvassák neki. (7 éves)

Én most próbára teszem a Jézuskát, nem írok neki levelet. Ha nem találja ki, mit szeretnék, akkor nincs is. (10 éves)
. És ha véletlenül eltéveszti? . kérdem én. Ő is tévedhet.
. Nem, ő Isten, ő nem tévedhet.
Ha nem találja el, lebukott. Akkor csak kitalálás az egész. (7 éves)

Én szerintem jópofa dolog, ahogy a szülők bohóckodnak a Jézuskával, meg csilingelnek, meg kopognak, mi meg a tesómmal játszunk, hogy elhisszük. Nincs ebben semmi rossz. Én már rájöttem, nem kell mindent elhinni a szülőknek. Ők is csak emberek. (10 éves)

Én azt nem szeretem a karácsonyban, hogy olyan gyorsan véget ér, és egy egész évet kell rá várni, hogy megint eljőjjön, és hogy a nagy szeretés is véget ér a karácsonnyal együtt. (10 éves)

Múlt Szenteste, amikor véget ért az ünneplés, a nappaliban felejtettem valamit, és anyukám a fotelban ült és sírt. Odamentem hozzá, kérdeztem, mi baja. Azt mondta, hogy nagyon fáradt. (10 éves)

Információ a kolostorban zajló fejlesztésekről

Akik már megfordultak házunk táján, láthatták, hogy a földszinti folyosóról minden ajtó és akadály eltűnt. Az átjárhatóságot, az átláthatóságot szolgálta a falak és ormótlan vasajtók kiiktatása. Arról nem is beszélve, hogy helyreállt az eredeti állapot, az az időszak, amikor még ferences atyák rótták a kolostor kövezetét.

Időközben a folyosó egyik zugában egy kis kegytárgy árudát létesítettünk és zajlik a teakonyha kialakítása is a Kiss Szaléz terem mellett. Hamarosan végleges helyére költözhet a Karitás ruhasegély „részlege” és hozzáfogunk az emeleti részen a plébánosi lakás kialakításához is.

Az eddigi paplak, a Mártírok úti épület egyelőre üresen áll, nem kis fejtörést okozva a testületi tagok számára a további hasznosítást illetően.

Képünkön a Fehér Villám, az egyházközségi busz látható. Már eddig is több „bevetésen” szolgálta az egyházközség apraját-nagyját.

H.L.

Szent Ciprián imája

Milyen nagy a te irgalmasságod, Krisztus Urunk, milyen nagy a Te jóindulatod és jóságod, hiszen megengeded, hogy Isten jelenlétében imádkozzunk és Őt Atyánknak nevezük! Ahogy Te Isten Fia vagy, úgy minket is fiaknak hívnak.

Saját magától senki sem merte volna imájában ezeket a szavakat használni, arra volt szükség, hogy Te magad bátorítsd erre.

Ó Jézus, emlékeztess, hogy amikor Istent Atyánknak szólítjuk, Isten gyermekeként viselkedjünk! Ha nekünk örömünk telik Atyánkban, neki is kedvét kell találnia bennünk.

Ferenc pápa:

Az igazi keresztények a Szentlélek bölcsességében élnek

November 14-én, csütörtökön reggel a Szent Márta-házban bemutatott szentmisén a Szentatya a Bölcsesség Könyvéből vett első olvasmányt magyarázva megállapította, hogy az igazi keresztények a Szentlélek bölcsességében élnek (Bölcs 7,22-8,1). E bölcsesség révén haladnak előre ezzel az intelligens, szent, egyetlen, összetett és kifinomult Lélekkel.

Az életben ezzel a Lélekkel előre haladni azt jelenti: Isten Lelke segít bennünket ítélethozatalainkban, döntéseinkben Isten szíve szerint. Ez a Lélek mindig békét ad nekünk! Ez a béke lelke, a szeretet lelke, a testvériség lelke. Az életszentség éppen ez. Az, amit Isten kér Ábrahámától – „járj előttem és légy tökéletes” – ezt a békét jelenti. Isten Szentlelkével és ezzel a bölcsességgel áthatva kell cselekedni. Az a férfi és az a nő, aki eszerint él, elmondhatja magáról, hogy bölcs férfi, illetve bölcs nő vagyok. Egy bölcs férfi és egy bölcs nő, mert Isten türelme vezérli őket.

Az evangéliumban egy másfajta lelkület előtt találjuk magunkat, amely ellenzi Istennek ezt a bölcsességét: ez a kíváncsiság lelkülete (Lk 17,20-25).

Amikor magunkhoz akarjuk ragadni Isten terveit, a jövőt, a dolgokat, amikor mindent tudni akarunk, közben akarunk mindent tartani. A farizeusok azt kérdezték Jézustól: „Mikor jön el az Isten országa?”. Kíváncsiak! Tudni akarták a dátumot, a napot. A kíváncsiság lelkülete eltávolít bennünket a Bölcsesség Lelkétől, mert csak a részletek érdeklik, a napi kis hírek. Vagy az, hogy hogyan csináljuk ezt vagy azt? Ez a „hogyan” lelkülete. A kíváncsiság lelkülete nem jó: a szétszórás, az Istentől való eltávolodás, a túl sok beszéd lelkülete. Jézus mond nekünk

még egy érdekes dolgot: a kíváncsiságnak ez a mondén lelkülete konfúzióhoz vezet.

A kíváncsiság késztet arra, hogy szeretnénk hallani: az Úr itt van, vagy ott van. Ezt mondatja velünk: „Ismerek egy látnokot, egy látnoknőt, aki leveleket, üzeneteket kap a Szűzanyától”. A pápa hozzátette: „Szűz Mária egy Anya! És mindnyájunkat szeret. De nem postai irodavezető, aki naponta üzeneteket küld”. Ezek a hírek eltávolítanak bennünket az evangéliumtól, a Szentlélektől, a békétől és a bölcseségtől, Isten dicsőségétől, Isten szépségétől.

Jézus azt mondja, hogy Isten országa a bölcsességben jön el. Isten országa köztetek van – mondja Jézus: ez a Szentlélek műve, aki bölcsességet, békét ad nekünk. „Isten országa nem zűrzavar közepette jön el, mint ahogy Isten nem szélviharban szólt Illés prófétához, hanem (1Kir 19,11-13) az enyhe szellőben.”

Kis Szent Teréz gyakran mondogatta, hogy mindig meg kellett torpannia a kíváncsiság lelkülete előtt. Amikor egy rendtársnőjével beszélgetett, aki egy történetet mesélt el a családjáról, az emberekről, egyik témáról a másikra térve, Kis Szent Teréz szerette volna megtudni a történet végét. De érezte, hogy ez nem Isten Lelke, hanem a szétszórás, a kíváncsiság lelkülete volt.

Isten országa közöttünk van: ne keressünk furcsa dolgokat, ne keressünk újdonságokat ezzel a mondén kíváncsisággal.

Hagyjuk, hogy a Szentlélek vigyen előbbre bennünket, azzal a bölcsességgel, amely egy enyhe fuvallat. Ez

Isten országának Szentlelke, amelyről Jézus beszél. Így legyen – fejezte be csütörtök reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Magyar Kurír

„Óriási, egészen óriási ennek a rejtett titoknak a nagysága, amely itt bújik meg egy maréknyi húsban és néhány csontocskában.

Hogyan is valósult meg ez a csoda?

Évszázadokig, évezredekig, évmilliókig álmodtam erről az egyetlen emberi lényről — mondja az Úr. Sokkal előbb, mint amikor a világ lett; mint amikor a tejutak elkezdtek táncukat a világűrben, már gondoltam erre a gyermekre, erre az egyre! Meg akartam teremteni! Szívem szenvedélyesen vágyott utána, mélységesen szerettem őt. És éppen ez az igaz szeretet hívta életre ezt a gyermeket. Amikor eljött az ő ideje.

Ebbe a kicsi gyermekbe, ebbe a még semmi emberkébe is bele leheltem isteni leheletemet; beadtam erőmet és minden örömet; ebbe az egyetlen kis lénybe árasztottam egész szeretetemet. Azért aztán ez a kis semmi nekem minden. Belőlem van, saját énemnek egy része.

Értitek ezt?

Tudom jól, hogy vannak szülők, akik szívesen szabadulnának egy többedik szülés gondjától, hiszen ez a mozdulatlan csomagocská mégsem igazi ember még, hanem inkább a természet melléfogása. Okosabb lenne új terhességgel próbálkozni. De nem! Minden embernek megvan a maga saját története. Minden egyes ember egy szent történet! Ennek az emberi történetnek éppen így kellett elkezdődnie a földön, nem másképp. Történetének igazi kezdete azonban titokzatosan rejtőzködik az idők végtelenségében, a világ kezdete előtt, az én szívemben, időtlen örökkévalóságom mélyén. Ó, barátaim, ha ezt hinni tudnátok!... Ó, ha hinni tudná a világ!”

Henri Boulad

A CSODÁSAN MEGALKOTOTT EMBER

Az ember, így Werner Gitt, csodálatos, elképzelhetetlenül bonyolult lény. Ismérvei, teljesen józan megközelítésben, a következők: egy az agy által központilag vezérelt vegyi gyár, villamos mű, klíma- és tisztítóberendezés, „luxusfelszereltségként” szeretni és gyűlölni egyaránt

képes gondolkodó komputer. Olyan lény, akinek szervezete évtizedeken keresztül önmagát tartja életben, és saját maga állandó ellenőrzése révén gondoskodik arról, hogy - csaknem - surlódásmentesen működjön. Néhány ámulatba ejtő részlet.

AGY

100 milliárd sejt teszi lehetővé, hogy gondolkodjunk. Ez nehéz munka: az agy csupán a testsúly 3% -át teszi ki, viszont az összes energia 17%-át használja fel.

SZEM

A szemek 600 000 színárnyalatot képesek megkülönböztetni. És: az egyenként csupán 7,5 grammos pehelysúlyúak képernyőről 25% -kal lassabban olvasnak, mint papírról.

ORR

Ha valaki tüsszent, ezzel óránként 165 kilométeres sebességet ér el, közben pedig akár 5 méteres távolságra hinti szét a csírákat. Az orr naponta 10 000 liter belélegzett levegőt tisztít meg az idegen testektől, és 30 millió szaglósejtjével akár 10 000 -féle szagot is megkülönböztet.

SZÁJ

A szájüregben 500 baktériumtörzs érzi jól magát, ezek felerészt a nyelven telepedtek meg. Ez annyit jelent, hogy 1 milliliter nyálban 100 millió csíra úszik.

SZÍV

A szívünk 3 300 000 000 alkalommal dobban meg életünk során, azaz óránként 4200-szor. Naponta 10 000 liter vért pumpál, és nyugalmi állapotban annyi energiát termel, mint egy 60 wattos izzó.

TÉRD

A térdnek egy mindössze 60 kg súlyú test esetén minden egyes lépésnél 330 kilót kell rugózva felfognia. Ez nagyjából a testtömeg 5,5-szörösének felel meg. Legnagyobb ízületünk három csontból áll.

LÁBAK

A lábak átlagosan 160 000 kilométert tesznek meg életünk során - vagyis - 4-szer megkerülik a Földet. Eközben kereken 18 kg bőrpikkelyt veszítenek. Az őket alkotó 26 csont, 32 izom és 27 ízület 70 kilogrammos testsúly esetén naponta 2500 tonnát cipel.

VÉREDÉNYEK

Az összes véredény együttesen 130 000 km hosszú, a legkisebbek csupán 1/100 milliméteresek. A keringő vérben 30 billió vörösvértest nyüzsög.

IDEGEK

Csak a két talpunkban mintegy 1700 idegvégződés tapogatja ki a környezetünket. További 4 millió figyelmeztet a fájdalomra, 240 000 a hidegre, 40 000 a hőre, 60 millió pedig a nyomásra reagál.

HÁT

A hátat 33 csont alkotja. 23 porckorongjára 25 kg felemelése esetén egy középkategóriás személyautó fél súlya nehezedik, az ágyékcsigolyákra pedig ülés közben kb. 150 kg súly.

KÉZ

80 év alatt a körmök 28 métert nőnek. Mindegyik kezünk 27 csontból, 36 ízületből és 39 izomból áll.

COMB

A combcsont 16 500 newton terhelést bír el. Ez annak az erőnek felel meg, amelyet egy vontatórúdnak kell elviselnie ahhoz, hogy egy 6 méteres lakókocsit húzhasson. Keménységi foka olyan magas, hogy elméletileg szerkezeti acélként szolgálhatna építkezéseknél.

TÜDŐ

21 éves korunkig a két tüdőlebenyünk 3,5 millió léggömbnyi levegőt lélegez be, percenként 10 litert. A felület, amelyen keresztül lélegeznek, kereken 150 négyzetméter nagyságú, és 450 millió tüdőhólyagocskát rejt magában.

BELEK

A bélrendszer összes felülete mintegy 400 négyzetmétert tesz ki. A vastagbél 1,8 méter, a vékonybél 5 méter hosszú. Életünk során 30 tonna táplálékot és 50 000 liter folyadékot szállítanak.

IZMOK

A testnek 640 izma van. Ezeknek az „erőgépeknek” a rostjai súlyának 1000-szeresét hordozzák. A másodperc 1/1000 része alatt válaszolnak az agy parancsaira. *(Átvétel az Ethos újságból)*

Uram, te megvizsgálász, és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásumat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén lakték, kezéd ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává leszek körülöttem a világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgotam, de több a homokszemeknél, s a végén is csak nálad vagyok.

A 139. zsoltárból

Olvashattam Máriagyűdön!

Szubjektív útleírás az első kirándulással egybekötött zárándoklatról

Először is azzal kell kezdem, hogy Máriagyűdig abban a tudatban voltam, hogy a busz, amivel megyünk, az a Tűzmadár (hittanos kirándulás járműve volt Nagykanizsáról). Mikor a mi Ildink felvilágosított, hogy ez a busz a minék, és a Fehér Villám nevet kapta – tekintettel a jármű és az azt vezető Atya gyorsaságára -, kissé mosolyogva magamban arra gondoltam, hogy az elnéző szeretet adta ezt hangzatos nevet a négyke-rekűnek. Ugyanis a motor hangja időnként – főleg dombnak felfelé – aggodalmat keltett bennem (Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!). Ráadásul utoljára szálltunk fel édesanyámmal megvárva, hogy ki-kí helyezkedjen (el) kedvére (közben kissé farizeus lelkülettel arra gondoltam, hogy elsőből lesznek az utolsók – még ha nem is buszülésekről szól az üzenet), s elégedetten magammal vártam a jutalmat gyarló módon. Annál nagyobb volt a szégyenem magam és Isten előtt, hogy amit vártam – a jutalmat – meg is kaptam: a legutolsó és leghátsó hely volt a legjobb, legtágasabb. Ugyanígy leckét kaptam a Fehér Villámot megmosolygó reagálásommal kapcsolatosan is: este, hazafelé, mint a villám jöttünk, valóban, pont hazaérve az előre megadott időre.

És hogy mit történt a „kezdő” és a „vég” között? Bizony újabb és újabb leckék: életre szóló élmények – pedig tanárként és diákként is sokat jártam azokon a helyeken, ahova a pásztorunk „terelt”.

Pécsten a 4. századból való ókeresztény sírkamrákat néztük végig. A múlt és a jelen egyszerre döbbenett rá kicsiny-ségemre (sokadszor már életem folyamán): római császárkori kövek és falfestmények, 1913-ból származó – az egyik sírban talált – régészüzenet a jelen régészeinek címezve (időkapcsolatban!) és a jelen megdöbbentő emberi tudása, talentumokkal való csodálatos gazdálkodás eredménye (a sírkamrák fölött sétálhattunk felfüggesztett hidakon, mindez a föld alatt!). És azt is megtanultam, hogy a sokszor látott krisztogram (ókeresztény jelkép) Krisztus nevének első 2 betűjét tartalmazza (ez volt az ógörög kultúrában a monogram): a „K” a X (Kí), az „r” pedig a P (Ró).

Ezután a kissé hosszúra nyúlt, ám rendkívül házias és tartalmas ebéd következett a Tenkes Csárdában, ahonnan sietősen indultunk tovább Máriagyűdre. Amikor a templom lépcsőin igyekeztem felfelé, arra gondoltam, hogy most aztán kétszere-sen is elmondhatom, hogy Futva jöttem elibéd, szentélyedbe, Isten! Azt hittem, már átérzem az örömet, hogy itt lehetek, de könnyesordulásig tudott ez az érzés bennem fokozódni (sőt, még uralkodni is kellett magamon), amikor Zoltán atya ki-mondta, hogy ez a mise a mienk, a nagyatádi zárándokoké, illetve – kósza, titkos gondolatomat kitalálva –, amikor Lóránt atya intett a szemével, hogy menjek olvasni a Szentleckét. Azt hiszem, nem olvastam túl jól, mert közben mindig az a gondol-at furakodott a fejembe, hogy Istenem, Máriagyűdön olvasok!

Siklós következett, ahol a mi Józsinkat láttam úgy futni, mint a tinédzsereket, csak ámultam és bámultam – őt kérte meg a kanizsai Icuka, hogy menjen vissza várbelépőt váltani a pénztárhoz, amely mellett kényelmesen elsétáltunk.

Éppen időben érkezünk a Pécsi Nemzeti Színházba Kipling A dzsungel könyve című regényéből készült zenés darabra. Előtte még 2 feladatot kaptam Lóránt atyától – csak nem hagyja, hogy gondosan elásott talentumomat őrizgessem az elszámolásra –, pár szót szoltunk a történetről, a mondaniva-lójáról, a várható modern rendezésről (a másik feladról később szólok). A színházban önfeledten kacagtam (a jelmezek, a smink, a nyelvi játék telitalálat volt mind), az embernek muta-tott tükör, az önirónia, szembesülés a halállal mind befogadha-tó volt a mellette megjelenő humor, szeretet miatt. Legjobban a keselyűk hada tetszett (Tsil és Tsa Kegyelet Bt.), valamint az a fergeteges mozgás és tánc, amit a Pécsi Balett tagjai előadtak (hányszor öltöztek át a darab alatt!), de az ének is tiszta volt, kellemes orgánumokkal.

Úti beszámoló végére értem, és ezzel teljesítettem is a fentebb említett második feladatot – nagy élvezettel és örömmel írtam, remélem, ebből valamennyit kap az olvasó is. Szeretnék még menni ilyen utakra, remélem, legközelebb is lesz helyem a Fehér Villámon.

Fiumei Éva

Életet menteni (film)

Szappanoperákba illő happy end helyett nagyon sok tanulságot hordozó végkifejletet mutat be a film. Reálisan ábrázolja a mai fiatalok - hívők, hitetlenek és meghasonlottak problémáit, illetve az előttük álló kihívásokat, de egyben életük értelmének megtalálására is rámutat.

"Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez." (Jakab 5,19-20)

Gyermekolda

A MÁRTON NAPI LÁMPÁS

November 10-én az ifjúsági szentmise után, kézműves foglalkozáson vehettünk részt mi gyerekek, a Kis Szaléz teremben. Márton napi lámpásokat készítettünk, melyek a fény és a jócselekedetek üzenetét hordozzák.

Egy francia legenda szerint, Szent Márton számára a dűnék közé tévedt. Lámpással felszerelt gyerekek találták meg éjjel. Jutulmul Szent Márton süteménnyé változtatta a szamár potyadékát. („B VÁLTOZAT”: süteménnyel kínálta meg őket.)

Miután elkészültünk mi is a szebbnél-szebb alkotásokkal, örömmel falatoztunk a ránk váró süteményekből.

Hittanos gyerekek

Betűrengeteg

Karikázd be azokat a szavakat a szókeresőben, amelyeket az angyalok mondtak a pásztoroknak!

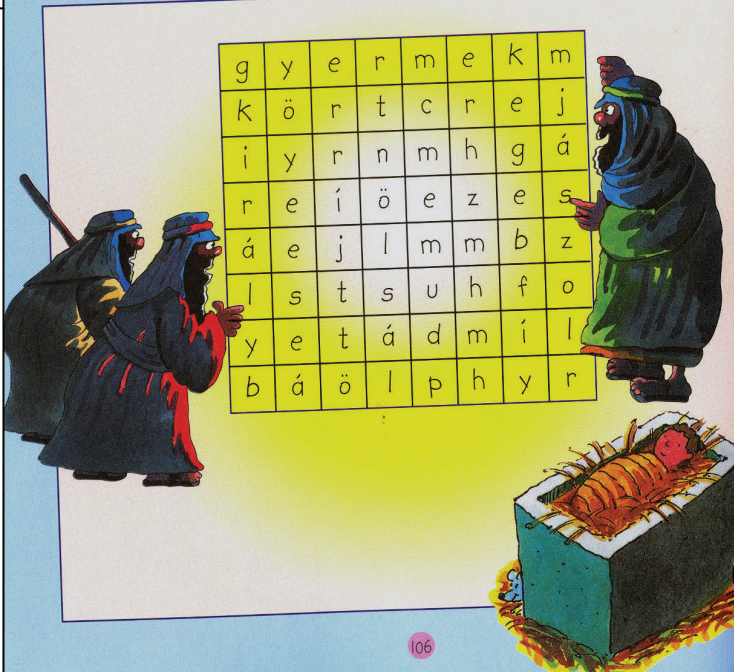
örömhír

gyermek

király

jászol

Betlehem

MINISZTRÁNSOK KIRÁNDULÁSA A MECSEKBE

Gyönyörű, napos szombatot fogtunk ki a minisztráns túrához. A Pécs melletti Szent Jakab - hegyet másztuk meg, ami 615 m magas. Közel öt órás volt a gyalogtúránk a hegyen, de megérte, mert a csúcson csodálatos látvány tárult a szemünk elé. Megnéztük a Pálos kolostor romjait, egy kilátóba is felmászhattunk, de énektanulásra és szoborjátékra is volt időnk.

A hegyről lefelé jövet több akadályba is ütköztünk a meredek túraúton. Leérkezve a hegyről Szigetvár felé vettük utunkat, ahol két program közül választhattunk. Az egyik csapat fürdeni ment a gyógyfürdőbe, a másik a várat ostromolta meg. Itt betekinthettünk a várvédők hősi életébe, majd a korabeli fegyvereket, ruhákat is kipróbálhattuk.

Jól elfáradva, de élményekkel gazdagon tértünk haza. Köszönjük ezt a csodálatos napot az Egyházközségnek!

Szollár Júlia, Tulézi Eszter, Horváth Tamás 6. osztályos minisztránsok

Játszani jó!

Villámlufi

A játékosok körben állnak. Akinél a lufi van, mond egy nevet és odadobja a lufit. A megnevezett megpróbálja elkapni és továbbdobni a lufit. Ha sikerül gyorsan mond egy nevet. Ha nem kiesik...

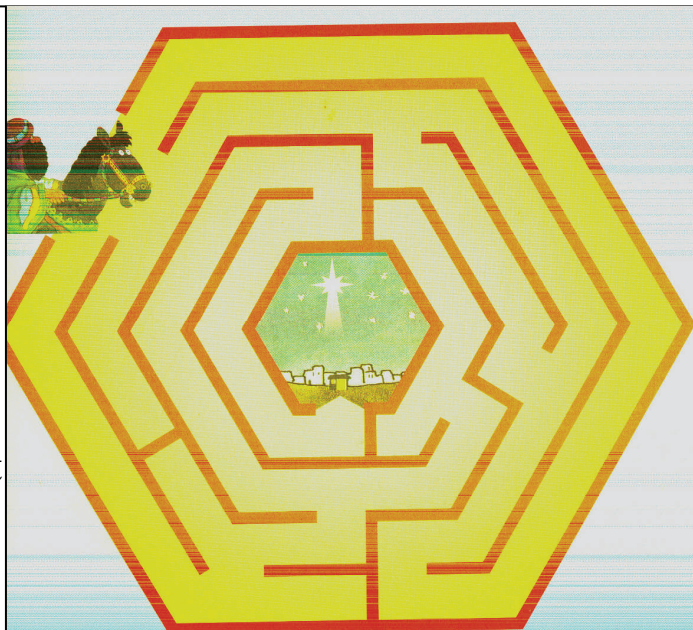
Lufiszállítás

A játékosok körbe ülnek a székeken. Lábbal próbálják eljuttatni a lufit a szomszédjuknak. Vajon meddig sikerül a levegőben tartani a lufit?

Madárfészek

A csapat tagjai szoros kört alkotnak és karjaikat egymás karjára teszik. Ez lesz a fészék. A lufit letesszük a lábaikhoz, ez lesz a fészékből kiesett kismadár. A csapat feladata a madárkát visszatenni a fészékbe, azaz a lufit eljuttatni vállmagasságig. Kézzel nem szabad hozzáérni!!!

Vezesd
a bölcset
Jézus felé,
ahol megtalálhatja
Jézust,
a megígért
Királyt!

Maurice Zundel *Félreértés-e az ateizmus?* *Az eucharisziáról*

Maurice Zundel (1897 – 1975) svájci pap teológus, misztikus filozófus, mintegy harminc könyv szerzője. Egész életében arra törekedett, hogy lerántsa a leplet a „zsarnok Isten” teóriáiról, amely szerint Isten az embertől szolgálai engedelmességet követel. Ez az Isten zsarnokként felfogó elképzelés borzadállyal töltötte el mint ami teljesen ellentétes az Evangéliummal.

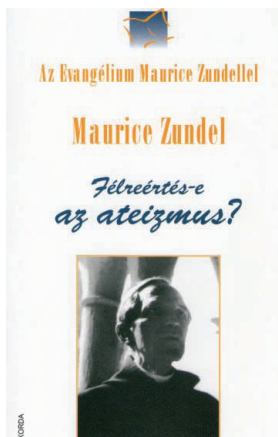
A félreértés-e az ateizmus? Című tanulmányában Zundel arra figyelmeztet, hogy az egyház nem gettó, ahová egy választott nép bigottságában bezárkózik. Vallja, hogy „az egyház határok nélküli, ahogy Krisztus maga is az”. Ezért az egyház természetesen meg akarja szólítani mindazokat, akik a határain kívül élnek, és akik még mindig összekeverik valami zsarnoki hatalommal. Ám ahhoz, hogy ez hatékony legyen, a keresztyéneknek – egyháziaknak és világiaknak egyaránt – egész életüket el kell kötelezniük az igazság és a másik tiszteletben tartása melletti teremtő tanúságtételben. A svájci pap teológus emberi mércével felfoghatatlannak minősíti, hogy mielőtt Jézus elhagyta tanítványait, hogy „belemerüljön a kereszten végződő szenvedésébe”, Isten Fiaként megmosta a lábukat, és velük a miénket is, hiszen itt a tanítványok az egész emberiséget képviselik. Zundel hangsúlyozta, hogy ebben valami gyökeresen új történik, „az derül ki ugyanis, hogy Isten egyetlen szentélye az ember”. Az evangélium megfordítja a dolgok állását, „olyan Istennel állunk szemben, aki térdre borul a teremtés előtt”. Ez az Isten nem tör be erőszakosan az ajtónkon, tiszteletben tartja és meg is alapozza méltóságunkat. Ám ebből az is következik, hogy Jézus Krisztus tehetetlen az Őt kétségbe vonó tagadásainkkal szemben, „megjelenése feltétlenül a mi igenüktől függ. Amíg nem szánjuk rá magunkat erre az igenre, amíg nem érik meg a válaszuk, addig Istent tehetetlenségre kényszerítjük, és pontosan ez nyilvánul meg a kereszten.” Zundel szerint az ateizmus akár el is tűnhetne, mert az nem más, mint egy hamis istennek, az ember mértékére szabott istennek a tagadása, amely istent az ember „saját tudatlansága és tehetetlensége hézagainak pótlékaként használja”. Nem lázadunk azonban egy olyan Isten ellen, aki az ember lelkében és szívében lakozó Isten, „csendes és rejtőzködő, önmagát minden ember lelkiismeretére bízó, törekeny, az embernek kiszolgáltató isten. Olyan isten aki nem birtokol semmit, aki megtisztítja a tekintetet, hogy a dolgokat már ne a birtoklás, hanem az ajándékozás lehetőségeiként lássuk meg”.

Az Eucharisziáról című tanulmányában Maurice Zundel rámutat, hogy Jézusnak a tanítványaival folytatott utolsó beszélgetései három alapvető eseményt emelnek ki: a

legfőbb parancs megfogalmazását: „Szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket”, a lábmossás gesztusát és az utolsó vacsorát. Ahhoz tehát, hogy az Eucharisziában valóban Jézussal találkozzunk, mindennapi életünkben részt kell vállalnunk szeretete egyetemességében. Ha viszont ennél kevesebbel beérjük, akkor „hivatkozhatunk ugyan Jézusra, bálványt csináltunk belőle”. A pap teológus szerző kifejti: ha igazsággá válna számunkra, és valóban elhinnénk, hogy az ember „Isten életét kapta váltságul a sajátjára”, hogy életének valóban Isten Élete a mércéje” akkor azonnal megértenénk, miért küld minket Jézus Krisztus folyamatosan az emberhez, miért az ember és nem Isten iránti szeretet a legfőbb utasítás, miért az emberi szeretet az evangéliumi hűség legfőbb kritériuma, és miért válik az Isten iránti szeretet merő képzetalkotásá az ember iránti szeretet nélkül. Maurice Zundel hitből fakadó meggyőződése, hogy az Eucharisztia „elsősorban és mindekenélőtt az emberi közösséget jelenti, az emberek egymással való közösségét, az egyes ember azonosulását a másik emberrel és minden emberét az egyes emberrel, azért, hogy új világ formálódjék, amely a meghaló Krisztus Szívéből születik. Új emberiség ez, neve egyház, Krisztus misztikus neve.” A misztikus test pedig újra megerősíti a megszüntethetetlen szolidaritást az emberiség feje, Krisztus és az emberi nem között. Mindezek tükrében egyértelmű, hogy miért hangsúlyozza Jézus az emberekkel való azonosulást még az utolsó ítéletnél is: „éheztem, szomjaztam, fogságban voltam, meztelen, beteg voltam – én voltam az; amit megtettetek egynek, nekem tettétek” (Mt 25, 35-40). az Eucharisztia állítja és megvalósítja az emberiség és Jézus Krisztus egységét, vagy legalábbis megvalósítaná, „ha valóban átelnénk az Eucharisziát, átelnénk a liturgiát, átelnénk a Szentmisét” – írja Maurice Zundel. Az evangélium és az evangéliumi hit pedig éppen ebben, vagyis az emberiség és Jézus Krisztus azonosulásában, Isten és ember egységben áll, csakis így érthetjük meg a megtestesülés lényegét. Ebben ragadható meg az evangéliumi erkölcs is mert az a szeretet magatartását jelenti. Mindennapi cselekedeteinkben megmutatkozó, élő szeretetét. Maurice Zundel 1926-tól kezdődően egészen haláláig a barátja volt Battista Montininé, vagyis a későbbi VI. Pál pápának, aki így jellemezte őt:

„Költőgénusz, a misztika géniusza, író és teológus, s mindez csodálatos egységben és ragyogásban” Ez a jellemzés tökéletes, nincs mit hozzátennünk. (Ford. Pump Edit ; Korda Kiadó, Kecskemét)

Bodnár Dániel

Teréz anya kérdései, válaszai

A legszebb nap? – Ma.

A legnagyobb akadály? – A félelem.

A legkönnyebb? – Tévedni.

Minden rossz gyökere? – Az egoizmus, az önzés.

A legszebb szórakozás? – A munka.

A legveszedelmesebb vereség? – A bátorság hiánya.

A legjobb tanítók? – A gyermekek.

A legszükségesebb szükségszerűség? – Önmagamát ajándékozni.

Mi boldogít legteljesebben? – A másik embernek hasznára lenni.

A legveszedelmesebb hiba? – A rossz kedélyállapot.

A legközönségesebb érzés? – A bosszú és gyűlölet.

A legszebb ajándék? – A megértés, az együttérzés.

A nélkülözhetetlen? – Az otthon, a valahova tartozás.

A jóleső érzés? – A belső béke.

A legjobb megoldás? – Az optimizmus.

A legnagyobb megelégedettség? – Az elvégzett kötelesség.

A legnagyobb erő a világban? – A hit.

A legfontosabb emberek? – A szülők.

A legszebb a világon? – A SZERETET.

A magas-fenntartású lányok pestise

Tegnap este azt hittem leeseek a székről, miközben egy fiú barátommal beszélgettem egy pubban. Őszinte, késő éjszakai, nem teljesen alkoholmentes beszélgetés volt...a lányokról. Hosszasan taglalta nekem, hogy miért szakított múlt héten a barátnőjével. Voltak oda-vissza vélemények, majd hozzámvágt a végső érvet: "Tudod, túlzottan 'magas-fenntartású' (high maintenance) csaj volt."

Hármat pislogtam és visszakérdeztem: "Hogy mi?!!" "Tudod, hát így túl sokat várt el tőlem..." Mint kiderült a lány egy hónap nem hivatalos együttlét után célozgatott, hogy szeretne barátnő státuszba lépni. Meg nem ő hívta meg a fiút az étterembe. És elvárta, hogy kinyissák előtte az ajtót. A születésnapján pedig jól esett neki egy normális ajándék. "Magas-fenntartású" lány lett belőle és lapátra tették.

Utánanéztam ennek a főleg angolszász környezetben használt szónak. Ha "magas-fenntartású" lány vagy, akkor nagyok az elvárásaid (emberek, randik, életszínvonal), elvárod a tiszteletet, odafigyelsz a külsődre, szereted, ha a fiúd a kedvedre tesz, szereted az ajándékokat, szereted, ha sok időt és energiát fordítanak rád, túlzottan egyedülálló a személyiséged és éveig tart mire elkészülsz. Az itteni fiúknál ez a kifejezés, mint valami legális kifogás szájról-szájra jár. A nők pedig rettegnek, nehogy megkapják a szavak pestisét, amely levakarhatatlanul megbélyegzi őket a párvalasztás dzsungelében.

A fiúk nem akarnak küzdeni, a lányok pedig odadobják magukat minden jöttmentnek. Férfiatlanokká és nőietlenekké válnak, mert az értékesség "Fekete folt" lett a tenyereken. Szóval majdnem leestem a székről, aztán kihasználva az alkalmat, hogy a véleményemet kérdezték elmeséltem pár érdekességet a pupák-pupájának a sörös pohara mellett.

A középkorból ered a lovagiasság. Rég nem látott ismerős, igaz? A középkori lovagok virágot ajándékoztak a hölgyeknek, tartották nekik az ajtót, verset írtak, szerenádokat adtak, és a lovagi tornákon küzdöttek a hölgyek kegyeiért. A lovagi tornák nem egy szánalmas felszedős dumából és (jó esetben) egy italból álltak, hanem hosszú hónapokig tartó készüléskből, erőfeszítésből, tornázásból és veszélyes küzdelmekből. Számtalan mesét hallgattunk gyerekkorunkban, ahol a királyfi tűzön-vízen átverekcszi magát, megküzd a hétfejű sárkánnyal és mindenféle gonosz mágiával, hogy elnyerje a királylány kezét. Tornyokat másznak, mérföldeket utaznak, barátságokat kötnek, különleges ajándékokat visznek magukkal.

Rémlik valami a hittanóráról is? Volt egyszer Jákób, aki tizenégy évig legeltette a birkákat, hogy feleségül vehesse a szerelmét. Az édesapja, Izsák tíz tevét küldött a leendő menyasszonyának, megrakodva ékszerekkel, arannyal, ezüsstel. József, Jézus földi apja, emigrálni kényszerült, miután a felesége terhes lett házasságon kívül. (Hozzáteszem a Szent Szellemről, de ezt nem túl sokan hitték el neki.) Tehát, ki beszél "magas-fenntartású" nőkről manapság?

A lányok annyira félnek ettől a szótól, hogy ellentmondást nem tűrően maguk fizetnek a kávéjukért és az étteremben. Nem engedik, hogy hazakisérjék őket, keményebben mutatják magukat a fiúknál. Sokszor egy itala sem kell meghívni őket és az ágyadba bújnak, és könnyes szemmel mesélik, ha egy fiú

végre virágot vett nekik, vagy meghívta őket moziba. Keserűséggel és ostoba jelmondatokkal eltorlaszolja a gyengeségüket. Aztán hiúak lesznek, túl sokat vásárolnak, hogy leplezzék az önbizalomhiányt, eltitkolják, hogy okosak, ostoba kompromisszumokat kötnek, és semmire sem becsülik önmagukat. A fiúk pedig elfelejtettek küzdeni. Eltunyultak, férfiatlanok. Nem akarnak megvédeni, inkább elfutnak ha bajba kerültek. Ha utazásról beszélsz, kidobnak, mert ahhoz nincs kedvük. Naphosszat heverésznek veled a kanapén és elvárják, hogy körülzsongd őket munka után a vacsorával, de nem tisztelnek annyira, hogy a nyilvánosság előtt felvállaljanak, mint barátnőt. Féltekenyek, de nem eléggé. Macsóskodnak, de harmat gyengék. Mint elefántbőrön a darázsfullánkok, olyanok az érveik.

A fiúk és lányok nem tisztelik egymást, futószalagként kezelik a kapcsolatokat és méricskélják a kapcsolatba beleadott 'önrész' nagyságát.

Egy igazi férfi mellett igazi nő áll, és viszont. Igazi nővé, csak igazi férfi mellett válunk. Olyan mellett, akinek vannak célkitűzései, aki nem ijed meg egy kis munkától. Milyen nővé válunk mellettük? Gondoskodóvá és önfeláldozóvá, szebbé, megbízhatóbbá.

Tudjátok, a kitüntetett figyelem nem a luxus vacsoráknál kezdődik, hanem amikor a nagypapám kislattyog a garázsba egy újabb kiló lisztért, amikor a nagymamám elszámolta magát sütés közben. Vagy, amikor az anyukám nem tejszínnel főzi a levest, mert apa azt nem szereti. Aztán ott folytatódik, hogy még mindig kézen fogva sétálnak és kuncognak valamin, amit csak ők értenek. Meg ott, hogy közösen küzdve, felépítenek egy életet, gyerekeket nevelnek, vállalkozást igazgatnak, támogatják egymást, és anyatigrisként torkon ragadják a rágalmozókat.

Úgy gondolom, hogy amíg azt méricskéljük, hogy a másik "magas-fenntartású" ember-e, addig egy hajszálnyit sem értetünk meg meg, mit jelent igazi férfiként és nőként élni.

Átvétel a keresztény szépségportálról.

A hirdetések feladója: Isten

Kérlek ne igyál, ha vezetsz! Még nem vagy felkészülve arra, hogy engem láss.
El tudod képzelni mennyibe kerülne a levegő, ha más szolgáltatná?
Ha elszalasztottad a hajnalt, nem baj. Holnap csinálom Neked újat.
Ha azt gondold, hogy Gioconda bámulatos, látnod kellene az én mesterdarabomat ... a tükörben.
Ne feledd az esernyődet! Nekem időnként meg kell öntöznöm a növényeket.
Gyere az én házamba vasárnap a meccs előtt! Hozd el a gyerekeket is!
Szeretem az esküvőket. Hívj meg a tiédre!
Ezt a "szeresd a felebarátodat....", én komolyan gondoltam.
Kiválasztottad az utad. Elviszel magaddal?
Olvastad már az én best stelleremet, a Bibliát? Komoly kihívás.
Nem vagy egyedül. Itt vagyok neked én.
Helyezd magad a kezembe és figyelj.
Kereslek, hívlak téged, válaszolj nekem.

Szoták Orsolya

Ünnepek újra- töltve

Bekapcsolódni és gyökeret eresztetni

Az év bármely időszakáról legyen szó, alapvetően két nagyon divatos viszonyulási módról, viselkedési formáról beszélhetünk az ünnepeket illetően. Az egyik megszokott mechanizmusa a fogyasztói társadalom tökéletesen működő rendszerének. A telezsúfolt kirakatok világa, a csillogó sétáló utcák, a tűzijátékok, a zsvajok kavalkádja. A felesleges ajándékok, az eltúlzott gesztusok tömkelege, a bájvigyorok és az erőltettség csalfasága. A másik véglet ennek éles ellentéte. Az utazások birodalma. A well-ness-hétvégék menedéke, a bérelt kiskuckók rejteke, menekülési útvonalak stratégiája, távoli pontok ünnepléseinktől.

Az ünnepek rejtvényét azonban máshogy is meg lehet oldani. A titok egyszerű: „csupán” éljük meg őket! Ez nem azt jelenti, hogy kikapcsolunk és nem csinálunk semmit. Sőt, valójában legaktívabb részeseivé válunk életünk jeles napjainak. Mindenekelőtt azonban fel kell tennünk a legfontosabb kérdést: mire valók az ünnepek? Milyen szerepet játszanak az életünkben? Nem hiszem, hogy a helyes válasz a „semmire sem valók”, „nem kell menni dolgozni”, „csak pénzkidadás”, „felesleges célcó” és hasonlók közül kerülne ki. Nem könnyű megtalálnunk a dolog nyitját összezavart, megbolygatott, értékeinket is csupán bágyadt

közönnyel szemlélő világunkban.

Megnyugvással tölt el azonban, hogy életünkben és elődeinkében is mindennek Istentől elrendelt ideje és Istentől elrendelt helye, pontosan meghatározott funkciója volt/van. Ilyen rendelt idő és rendelt hely az ünnepek keresztmetszete is. Pontosán meghatározott funkciókkal. Ezeket két csokorba gyűjthetjük, kezdve az ismerősebbekkel. Kará-

csonykor ünnepeljük a Megváltó születését, feltöltődünk a családi boldogság és együttlét szigetén, szilveszter és újév napjaiban számot adunk az eltelt évről magunknak és Gondviselőnknek, új célokat, terveket tűzünk ki és igyekszünk is megvalósítani azokat. Húsvétkor éljük meg a feltámadás, az örök élet örömet, részt veszünk egyik legősibb hagyományunk rítusaiban. Nyáron hálát adunk az új kenyérért, sok-sok munka gyümölcséért, ősszel az új borért. Busójárás idején telet üzünk, augusztus 20-án újraéljük magyarságunk, népünk létezését, március

15-én kokárdát tűzünk, Nemzeti Dalt énekelünk. Jeles ünnepek életünkben a születés- és névnapok, a házassági évfordulók és a családi nagy alkalmak is.

Ami az ünnepek másik, áttételesebb dimenzióját illeti, minden egyes ünnepnap, legyen az egyházi, állami vagy nemzeti, rólunk szól. Belénk kódolt történelmünkéről és hagyományainkról, népünkéről, elődeinkről, családjainkról, önmagunkról. Újra és újra felfedezhetjük valamennyi megemlékezésben, összejövetelben, ünnepségben magunkat, szűkebb és tágabb közösségünket, vagy éppen közelebb kerülhetünk önmagunk, történetünk, múltunk és jelenünk megismeréséhez, megértéséhez. Ünnepeink által bekapcsolódhatunk ezer éves történelmünkbe, a világ Megváltójának életébe, gyökeret eresztethetünk és lombot növesztethetünk, szilárdan kötődhetünk Mennyhez és Földhöz egyaránt, identitásunk teljességének birtokában, a rendelt ünnepidők örök körforgásában. Ezek azok a kivételes lehetőségek, amikor megáll kicsit az élet és a napi rutin tér- és időkereteiből kilépve önfeledten élhetjük meg emberi létünk nagy eseményeit. Nem törődve mással, csak egymással, csak magunkkal, csak a kiváltságos órákkal, az Istentől ajándékba kapott alkalmakkal.

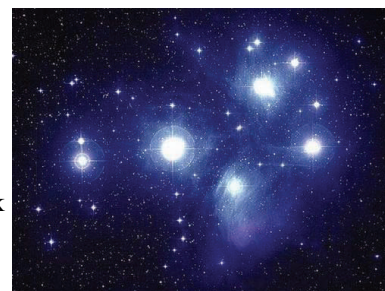
Ünnepeinket ne ápoljuk, hiszen nem betegek, és ne is csupán őrizzük őket, mert nem rabok, hanem éljük meg őket! Teljes szívvel, sok ezer éves, ősi szeretettel.

Gazdag vagy szegény?

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?
- Nagyon jó volt, apa!
- Láttad, hogy némelyek milyen szűkségben és szegénységben élnek?
- Igen.
- És mit láttál meg mindebből?
- Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillogók világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket. Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csendben, mire a kisfiú hozzátette:
- Köszönöm apa, hogy megmutattad, milyen gazdagok is lehetnénk.

Harsányi Lajos

Az égből színméz

Az égből színméz csörgedez, a légből illat lengedez
Mozdul az ég, áll a csillag, ég kapui már kinyílnak.
Messiásunk születik ma.

Ó pásztorok, figyeljétek! Új dalt dalol angyalsereg:
Dicsőség a nagy Istennek! Békesség a jó embernek!
Messiásunk születik ma.

Felserkennek a pásztorok, a szívük hangosan dobog.
Viszik nyájuk kis bárányát, jámbor szívük színaranyát,
Kisdéd örömére.

Én is sietve elmegyek és elviszem a szívemet.
Aranyalma kis Jézusnak, néki adom ajándéknak.
Legyen övé mindörökre!

Milyen nehéz valójában egy pohár víz?

Egy pszichológus a teremben járkált, miközben stresszkezelést oktatott a közönségnek. Amikor felemelt egy poharat, mindenki a megszokott "félíg üres vagy félíg teli?" kérdésre számított.

Ehelyett mosolyogva azt kérdezte:

- Milyen nehéz ez a pohár víz?

A válaszok 2 dekagrammtól fél kilóig terjedtek.

A pszichológus azonban így válaszolt:

- A tényleges súly nem lényeges. Attól függ, milyen hosszan tartom a kezemben. Ha csak egy percig tartom, az nem probléma. Ha egy órán át tartom, megfájdul a karom. Ha egy napig tartom, a karom elzsibbad és megbénul. Egyik esetben sem változik a pohár víz súlya, de minél tovább tartom, annál nehezebb lesz.

Majd így folytatta: - Az életben a stressz és az aggodalom olyan, mint ez a pohár víz. Gondolj rájuk egy kis ideig, és semmi sem történik. Gondolj rájuk egy kicsit hosszabban, és elkezdenek fájni. És ha egész nap rájuk gondolsz, megbénulsz, képtelen leszel bármit is csinálni. Nagyon fontos, hogy tudd elengedni a problémáidat. Este minél előbb tedd le minden terhedet. Ne cipeld őket tovább az estébe és az éjszakába. Ne felejtse el letenni a poharat!

Karácsonyi szégyen

Egyszer volt egy jómódú család, ahol anya, apa, nagypapa, és 1 gyerek élt együtt egy fedél alatt. A családi étkezések mindig közösen, az asztalnál zajlottak.

Karácsonykor mindig szép terítő, friss virág, és drága étkészlet került az asztalra, úgy, ahogy illik. A nagypapa már öreg volt, reszketett a keze, sokat betegeskedett, ezért kilötyögtette az ételt a drága asztalterítőre. Rossz szemmel nézte ezt a menyé, és ezért korholta az idős embert. Karácsonykor azonban megelégedte a dolgot, és nem engedte a családi asztalhoz ülni. Így a nagypapa a sarokban ült le egy sámlira, ölbe vette a tányérját, és úgy evett. Egy óvatlan pillanatban azonban kiesett az öléből a gyönyörű tányér, tartalmával együtt leesett a konyha kövére, és darabokra tört.

Nagyon mérges lett az asszony, és a férje is, hogy a drága étkészletből eltört egy tányér, amit nagyon sajnáltak. Rá is ripakodtak az idős emberre az ügyetlensége miatt. Ezért karácsony másnapján elővettek egy csorba, megkopott cserépedényt, és az volt a nagypapa tányérja. Ő nem ellenkezett, beletörődött a sorsába, és elfogadta az ócska holmit. Finom vacsora került bele, a nagypapa pedig könnyes szemmel evett. Szeretett volna ő is az asztalnál ülni a családjával. Újra megismétlődött az eset. Ez a kopott kis cserépedény is kiesett a nagypapa remegő kezéből, és röpítára tört a konyha kövén.

Az anya már készült, hogy ismét leszidja a nagypapát, amikor felugrott az asztaltól a gyermekük, és odasietett a cserepekhez. Elkezdte összeszedgetni óvatosan, egyenként. Erre az apja rákiáltott, hogy üljön le. A gyerek ránézett, és azt felelte.

– Nem ülök le. Összeszedem, és összeragasztom a cserepeket, hogy amikor ti lesztek öregek, akkor ti is ebből a tányérból egyetek!

Tulajdonképpen hálás vagyok...

A feleségemért/barátnőmért/férjemért/barátoméért, aki panaszkodik a vacsorára, mert így az estét velem tölti itthon, és nem valaki mással.

A lányoméért, aki azért panaszkodik, hogy mosogatnia kell, mert ez azt jelenti, hogy itthon van és nem az utcán kóborol.

Az adókért, amelyeket ki kell fizessek, mert azt jelenti, hogy alkalmazott vagyok, van munkahelyem.

A takarításért egy buli után, mert azt jelenti, hogy barátaimmal tölthettem egy estét.

A ruhákért, amelyek egy kicsit szűkek, mert van elég ennivalóm.

Az árnyékomért, mert kint lehetek a napfényben.

Hogy nyírhatom a fűvet, pucolhatom az ablakot, javíthatom a csatornát, mert azt jelenti, hogy van házam.

A parkolóhelyért a parkoló legmesszibb pontján, mert ez azt jelenti, hogy tudok járni és még autóm is van.

A nagy fűtőszámlának, mert ez azt jelenti, hogy melegben voltam.

Hogy a templomban mögöttem ülő hölgy hamisan énekel, mert azt jelenti, hogy hallok.

A mosni- meg vasalnilálóért, mert azt jelenti, hogy van ruhám.

Az esti fáradtságért és izomlázért, mert azt jelenti, hogy tudtam keményen dolgozni.

Hogy meghallom hajnalban az óra csengetését, mert azt jelenti, hogy élek.

ADVENTI NAPTÁR KREATÍV SAROK

Most, hogy már javában tart a november, bizony, megkezdődött a visszaszámolás is: hamarosan Karácsony, ami valljuk be, a legtöbb felnőttnek nyűg, ám a gyerekeknek maga a csoda. Ám ha az ember időben lekezd készülni, a nyűgből felnőttként is csoda lesz, ha nem az ünnep előtti héten kezdünk kapkodni, bizony lesz időnk ünneplőbe öltöztetni a szívünket, mint Saint-Exupéry rókJának. Erre a ráhangolódás ad elég időt advent időszaka, mi pedig úgy gondoltuk, adunk néhány ötletet az adventi készülődéshez.

A gyerekeknek talán az a legnagyobb dilemma, hogy mennyi idő van még a nagy napig. Sokáig még azt sem értik, mennyit is kell aludni addig, de később is könnyen elkerülhető az állandó számolgatás, ha a kölöknék van egy adventi kalendáriuma. A boltokban kaphatók elég fantáziátlanok, és általában minden napra csokit tartogatnak meglepetésnek - sok esetben abból is a vacak fajtát. Sokkal jobb, ha rá vesszük magunkat, és készítünk a gyerekeknek mi magunk egy naptárt, majd megpakoljuk olyan apróságokkal, ami a gyerek számára kincs.

De lássuk, milyen variációkat találtunk magára a naptárra? A lehetőségek gyakorlatilag végtelenek, sokszor még napokig tartó kreatívkodásra sincs szükség egy jó kis kalendáriumhoz.

Talán még az eddigieknél is egyszerűbb, könnyebben megvalósítható ötlet, ha tölcseket készítünk. Kartonból pillanatok alatt megvan, ezerféleképpen díszíthetők - ha színes, esetleg mintás papírból készíjtjük, önmagukban is gyönyörűek, de egészen egyedi tölcseket is varázsolhatunk ragasztó és olló segítségével. Figyeljünk a részletekre is: érdemes valami szép zsinórt választani, és azokra felfűzni a tölcseket.

Itt van például ez a nagyon egyszerű ötlet: használjunk ruhafogast, aggassuk rá az ajándékcsomagocskákat. Ebben az esetben érdemes színes szalagokat, papírokat vagy csomagnak valókat választani, ezek fogják megadni az egész hangulatát.

S hogy mi kerüljön az egyes napokat jelző „főköcskába”? Néhány ötlet gondolat-ébresztőnek: szentírási idézet, igés matrica, lehetőség arra, hogy aznap a kedvenc vacsiját kérje, közös társasjátékozás este, családi mozilátogatás, kirándulás egy közeli erdőben vagy kirándulólhelyen, egy rejtvény, vagy katolikus diáklap... Beindulhat a fantázia, a variációk száma végtelen. Kellemes készülődést! *Hitoktatók*

Dino Buzzati

Karácsonyi történet

Komor gótikus épület az ódon püspöki palota, falai salétromtól nyirkosak, gyötrelmes hely téli éjszakákon. A szomszédos székesegyház pedig hatalmas, csak körüljárni is kevés egy élet; kápolnáknak, sekrestyéknak olyan szövevényét rejt, hogy miután évszázadokig elhagyatottan álltak, némelyik úgyszólván máig sincs felderítve közülük. Mit csinál majd itt a Szentestén a szikár érsek egymagában, míg a város ünnepe? – kérdezik az emberek. Hogy tudja leküzdeni a melabút? Mindenkinnek van valami vigasza: a fiúcskának kisvonat és fenyőtoboz, a húgának játékbaba, az anyának a gyermekei, a betegnek egy új reménység, az agglegénynek az ivócimborája, a rabnak egy másik rab hangja a szomszédos cellából. De mit fog csinálni az érsek? A buzgó Valentino tiszteletes, őexcellenciája titkára csak mosolygott az ilyen beszédek hallatán. Az érseknek Szenteste ott van Isten. Magányosan térdelni a jéghideg, üres katedrálisban első látásra keservesnek tűnik, pedig ha tudnák! Nem magányos, nem fázik, és nem érzi elhagyatottnak magát. Karácsonykor Isten az érsek kedvéért szétárad a templomban, a hajókban valósággal túlcsoordul, olyannyira, hogy csak ügyvel-bajjal lehet becsukni tőle az ajtókat; és bár nincs kályha, akkora a hőség, hogy az antik fehér kigyók életre kelnek tőle a hajdani apátok sírboltjaiban, felkúsznak az altéplom szellőzőnyílásain és kecsesen nyújtogatják fejüket a gyóntatószékek oszlopairól. Ilyen a Dóm ezen az estén: csordultig tele van Istennel. Don Valentino, bár tudta, hogy nem az ő dolga, túlságosan is szívesen időzött ott, hogy elrendezze a preláthus térdeplőjét. Még hogy karácsonyfa, pulyka és pezsgő! Ma Szenteste van! Így elmélkedvén kopogtatást hallott.

– Ki veri Szenteste a Dóm kapuit? – gondolta don Valentino. – Nem imádkoztak még eleget? Miféle mánia ez rajtuk? – Így morgolódott magában, de azért odament és kinyitotta a kaput, amin hirtelen szélroham kíséretében belépett egy rongyoska öltözött koldus.

– Micsoda bősége Istennek! – kiáltott fel mosolyogva, amint körülnézett. – Csodálatos! Már kint is érezni. Monsignore, nem adhatna belőle egy kicsit? Gondolja meg, Szenteste van.

– Őexcellenciájáé, az érsek úré – felelte a pap. – Neki lesz szüksége rá pár óra múlva. Őexcellenciája máris úgy él, mint egy szent, nem kívánod tán, hogy most Istenről is lemondjon! Én meg soha nem voltam monsignore.

– Egy kicsit sem ad, tisztelendő

úr? Itt annyi van belőle! Őexcellenciája észre se venné.

– Mondtam, hogy nem... Távozhatsz... A Dóm zárva van a nagyközönség előtt. – És egy ötlírás bankjeggyel útjára bocsátotta a koldust.

De alighogy kilépett a szerencsétlen a templomból, Isten abban a pillanatban eltűnt. Don Valentino rémülten nézett körbe, a homályos boltíveket is végigfűrkészte pillantásával: Isten odafent se volt. Az oszlopok, szobrok, baldachinok, oltárok, katalfalkok, kandeláberek, redőzetek bámulatos, máskor oly rejtelmes és hatásos pompája egycsapásra kietlenné, baljóslatúvá vált. És pár óra múlva lejön az érsek!

Don Valentino felindultan nyitotta ki a külső kapu egyik szárnyát, kinézett a térre. Semmi. Bár Szenteste volt, Istennek kint se látta nyomát. Az ezernyi kivilágított ablakból kacagás, pohárcsengés, zene hangjai értek el hozzá, sőt még káromkodás is. De se harangzúgás, se ének.

Don Valentino kiment az éjszaká-

ba és elindult a szentségtörő utcákon, fékteleen dárídók lármája közepette. Ő azonban tudta a megfelelő címet. Amikor belépett a házba, a baráti család asztalnál ült. Mindegyikük nyájasan nézett a többiekre és körülöttük volt egy kevés Istenből.

– Áldott Karácsonyt, tisztelendő úr – szólta a családfő. – Tartson velünk.

– Sietek, barátaim – felelte. – Egy meggon-dolatlan cselekedetem miatt Isten elhagyta a Dómot és őexcellenciája hamarosan imádkozni megy. Nem adnátok nekem a tiéteket? Ti úgyis társaságban vagytok, nincs olyan égető szükségetek rá.

– Don Valentino, kedves barátom – felelte a családfő –, úgy látom, maga elfelejti, hogy Szenteste van. Éppen most maradjanak Isten nélkül a gyermekeim? Csodálkozom, don Valentino.

De alighogy kimondta ezt az ember, Isten kisiklott a szobából, a derűs mosolyok kihunytak, és a sült kappan homokként csikorgott a fogak közt.

Ismét útnak indult hát az éjszakában, végig a kihalt utcákon. Ment, egyre csak ment Valentino tiszteletes, és végre újból meglátta. A város kapuihoz érkezett; előtte tágas szántóföld terült el a sötétségben, derengőn fehérlett a hótól. A rétek és eperfasorok fölött ott hullámozott Isten, mintegy várakozóan. Don Valentino térdre

hullott.

– De hát mit csinál, tisztelendő úr? – kérdezte egy paraszt. – Meg akar betegedni ebben a hidegben?

– Nézz le oda, gyermeke. Nem látod?

A paraszt csodálkozás nélkül pillantott oda.

– A miénk – mondta. – Minden Karácsonykor eljön megáldani a földjeinket.

– Hallod-e – szólta a pap –, nem adnál belőle egy kicsit? A városban híjával maradtunk, még a templomok is kiürültek. Adj egy keveset, hogy legalább az érsek illendően megünnepelhesse a Szentestét.

– Szó se lehet róla, kedves tisztelendő uram! Ki tudja, miféle undok bűnöket követtek el maguk a városukban. Maguk tehetnek róla. Hozzák rendbe nélkülüm.

– Persze, vétkezünk. De hát ki nem vétkezik? Te viszont, gyermeke, igen sok lelket tudnál megmenteni, annyi az egész, hogy igent mondasz.

– Elég nekem a magamét megmenteni! – nevetett fel a paraszt, és amint ezt kimondta, Isten felemelkedett a földjeiről és eltűnt a sötétben.

Tovább haladt, egyre kutatva. Isten egyre ritkulni látszott, és akinek volt belőle valamicske, nem volt hajlandó átadni (de abban a pillanatban, amint nemet mondott, Isten eltűnt, egyre messzebb távolodva).

Irdatlan, kopár síkhoz érkezett, és ím, a távolban, a horizonton lágyan felfénylött Isten, hosszúkás felhő formájában. A kis pap térdre vetette magát a hóban. – Várj meg, ó, Uram – esedezett. – Az érsek az én hibámból magára maradt és ma Szentes-te van!

A lába elfagyott, belegyalogolt a ködbe, térdig elmerült, többször elvágódott, teljes hosszában elterült a földön. Mit kell még kiállnia?

Mígnem áradó, ünnepi kórust hallott, angyali hangokat, fénysugár szűrődött át a ködön. Kinyitott egy kis faajtót: hatalmas templomban találta magát. Középen pár kis olajmécses között egy pap imádkozott. És a templomot betöltötte az Éden.

– Testvérem – nyöszörögte don Valentino, erejének végső határán, hegyes jégcsapoktól borítva –, könyörülj meg rajtam. Az érsekem az én bűnöm miatt magára maradt és szüksége van Istenre. Adj belőle egy keveset, könyörgök.

Az imádkozó lassan megfordult. Don Valentino, amint ráismert, ha lehet, még jobban elsápadt.

– Áldott Karácsonyt, don Valentino! – kiáltott fel az érsek, és elindult felé, Istentől körülfontan. – Hát te hol kujtorogtál, drága gyermeke? Szabad tudnom, mit kerestél odakint ebben a farkasor-dító hideg éjszakában?

Dino Buzzati (1906-1972)

A SZERETET másik neve IDŐ

A padlás félhomályában a magas, hajlott hátú öregember még jobban meggörnyedve igyekezett odajutni a felhalmozott dobozokhoz az egyik padlásablak mellett. A pókhálót félresöpörve leemelte a felső dobozt, s a fény felé tartva egyik fényképalbumot a másik után szedegette ki belőle. Valaha csillogó, most már megfakult tekintete vágyakozva várta, hogy meglássa azt, akiért feljött ide.

Úgy indult az egész, hogy emlékeiből előbukkant élete nagy szerelme, s tudta, hogy ezekben az albumokban található fényképet róla. Csendben, türelmesen lapozgatott, s pár pillanat múlva már el is süllyedt az emlékek tengerében. Világának forgása nem állt meg felesége elvesztésével, de a múlt emléke sokkal élőbb volt lelkében, mint a jelen magányossága.

Ahogy félretette az egyik poros albumot, előkerült valami, ami rég felnőtt fia gyermekkori naplójának tűnt. Nem emlékezett, hogy valaha is járt volna a kezében, vagy hogy tudomása lett volna arról, hogy kisfia naplót vezet. „Minek őrizgette Elisabeth mindig a gyerekek régi lomjait?” morfondírozott, ősz fejét csóválva.

Felnyitva a megsárgult lapokat, egy rövid mondatra esett a tekintete, ami önkéntelen mosolyra készítette. A szeme

csillogása is visszatért egy percre, ahogy a szívét megérintő kedves szavakat olvasta. Hallotta a kisfiú hangját, aki túl gyorsan nőtt fel ugyanebben a házban, és akinek a hangja az évek során teljesen elhalkult az emlékezetében. A padlás teljes csöndje és a tiszta lelkű hét éves kisfiú szavainak varázsa élete egy elfeledett korszakába repítette vissza az öregembert.

Újra belenyúlt a dobozba, és ugyanarra az évre szóló saját régi üzleti naplóját vette ki belőle. Leült egy ócska asztal mellé az ablak alá, és egymás mellé tette a két naplót. Az övé bőrkötésű volt, a neve aranyozott betűkkel belevésve. A fiáé gyűrött, kopott volt, alig látszott már rajta a Jimmy felirat. Öreg ujjjaival végigsimított a betűkön, mintha újra tisztán láthatóvá akarná tenni az idő és a használat során megkopott nevet.

Kinyitotta saját naplóját, s tekintete egy mondatra esett, ami egyedül állt egyik lapon. Feltűnt, mert a többi napok tele voltak bejegyzésekkel. Önnön gondos keze írásával ezek a szavak álltak az oldalon: „Az egész napot elvesztegettem Jimmyvel való horgászatra. Nem fogtunk semmit.” Nagyot sóhajtott, majd remegő kézzel megkereste Jimmy naplójában ugyanazt a napot, június 4-ét. Erősen megnyomott, még tétova, nagy betűkkel ez volt odaírva: „Apával horgászni voltunk. Életem legszebb napja.”

Lance Wubble

Kocsis László

Advent

Ott sündörögtünk ólak körül,
A téli pajta padlásán
Bujkáltunk, hol a lécrag mögül
Vártuk az angyalt, ki szárnyán
Hoz havas fenyőket s a fenyők
Ágán hoz sok mindent, szivart
Bábból, csöpp bölcsőt, ringó-rengőt,
Mit színes bakló átcsavart.

Óra lesz rajta, cukor-süveg,
Kandiscukorból arany ló,
Ága hintáz pirosuló szívet,
Íly édes szívet enni jó.
Tehén, borjú legel levelén,
Bottal a pásztor, pulival,
Éneklő angyal legtetetjén,
Kit szem nem lát, fül alig hall.

Ez volt az advent, várás, fázás
Csillagok alatt hajnalban.
Hó-dombok közt törtettünk ádáz
Széllel perelve, mint hajdan
A pásztorok, kiket glória
Hívott a mezőn, - olyan láng
Lobogott bennünk s olyanforma
Fény rezgett szemünk bogarán.

Karácsonyi puncs alkohol nélkül:

Hozzávalók:

½ l gyümölcstea
1 l almalé
2 evőkanál méz
1 citrom
2 narancs
3 szegfűszeg
1 fahéjrúd

Elkészítés:

Először főzzünk egy gyümölcsteát. Ezt öntsük bele egy kancsóba, adjuk hozzá a mézet, a fahéjat, a szegfűszeget és a kifacsart citromot, majd öntsük fel almalével. Keverjük jól össze, és még jó melegen bögréiben tálaljuk.
Elkészítési idő: 15 perc

Karácsonyi puncs alkohollal:

Hozzávalók:

2,5 dl édes vörösbort
2,5 dl édes fehérbor
1,5 dl rum
50 dkg cukor
2 db citrom
2 db narancs.

Elkészítés:

Karácsonyi puncs recept A gyümölcsöket először mossuk meg jó alaposan a citromot és narancsot is, ezután hámozzuk le vékonyan a héját. Forraljunk fel 5 dl vizet a héjakkal együtt, majd öntsük hozzá az összes többi alkoholt. Szórjuk bele a cukrot, és csak éppen forráspontig melegítsük fel, legvégül öntsük bele a kifacsart citrom és narancslevet. Ezután keverjük jól össze, legvégül pedig öntsük ki bögrébe.

A bűn az, ami hátráltat abban, hogy jobban szeressek.

A bűn az, ami a világot embertelenné teszi.

A bűn az, ha elfelejtem az inspirációm, és tétlen maradok.

A bűn az, ha nem teszem meg a jót, amit megtehetek.

Henri Boudat

Hogyan beszéljünk azokkal akik nem tudnak „keresztényül”?

Ferenc pápa gyakran hangsúlyozza a nem hívőkkel folytatott párbeszéd fontosságát. Az evangelizáció új módszere nem a meggyőzés, hanem a meghallgatás.

A Barna amerikai vallásszociológiai kutatócsoport felmérése szerint a templomba nem járó felnőtteknek mindössze 4%-a megy el egy ismerős meghívására a templomba; 23% azoknak az aránya, akiket hívnak, de nem mennek el, és 73% azoké, akiket senki sem hív. Vajon miért nem működik a meghívásos modell? Mary Schaller egy párbeszédre szakosodott evangelizációs szolgálat vezetője mondja el tapasztalatait.

Schaller szerint az egyik ok, hogy sok keresztény körökben mozog, és alig van mély kapcsolata kívülállókkal. A másik, hogy ha van is kapcsolatunk más felfogású emberekkel, sokszor nem tudunk vagy nem merünk velük személyes, lelki témákról vagy Istenről beszélni. Ezért inkább elhívjuk a templomba – ám ez olyan, mint csók az első randevú előtt. Az illető joggal mondhatja: „ha nem szántál időt arra, hogy megismerj, miért mennék veled templomba?” Sokakat pedig keresztényekkel kapcsolatos rossz tapasztalataik, Isten iránti haragjuk vagy megválaszolatlan kérdéseik tartanak távol a templomtól.

A posztmodern kereső ember, mielőtt templomba menne, meg akarja beszélni a kérdéseit, mégpedig olyanokkal, akikben bízunk, s akik tisztelettel meghallgatják. Ha nem hívő beszélgetőtársunk érzi, hogy bízhat bennünk és fontos a számunkra, idővel megnyílik, és fokozatosan Istenhez is közelebb jut – mutat rá Mary Schaller, megjegyezve, hogy a keresztény

embernek ebben is Jézust érdemes követnie.

Mit tett Jézus? 1. észrevette az embereket. 2. imádkozott értük. 3. meghallgatta őket. 4. kérdezett tőlük. 5. szerette őket. 6. szeretettel fogadta őket. 7. értékes beszélgetéseket kezdeményezett. 8. szolgált azoknak, akik vele tartottak. 9. elmondta nekik Isten országának örömhírét.

Vagyis: beszéljünk kevesebbet, és hallgassunk többet! Rengetegen vágnak rá, hogy valaki meghallgassa őket – de arra nem, hogy vallási érvelést zúdítson rájuk. Az egyház új evangelizációs módszere nem a beszéd, hanem a meghallgatás. Ha viszonzószerelemmel meghallgatjuk, megnyílik arra is, amit mi szeretnénk elmondani. És merjünk” szent kíváncsisággal”, azaz őszinte érdeklődéssel kérdezni! A Szentlélek sugallata kérdések párbeszédek ajtókat nyitogatnak.

Élhetünk az online kommunikáció lehetőségével is amely kényelmes, rugalmas, anonim. Segíthet a párbeszéd elindulásban, ám nem elégíti ki az ember személyes kapcsolatokra irányuló vágyát. Az ember Istennel és az emberekkel megélt mély, személyes találkozásra teremtett – idézi a szakembert a barna.org internetes portál.

(Magyar Kurír)

Mi mellett megyünk el

2007. január 12-én reggel egy washingtoni metróállomáson Joshua Bell hat Bach-művet játszott 45 percen át. Ezalatt mintegy kétezer ember ment át a csarnokon, többnyire munkába sietve.

Már eltelt három perc, mikor egy középkorú ember felfigyelt a zenészre. Lassított, pár másodpercre megállt, majd ment a dolga után. Négy perc után kapta a hegedűs az első dollárt: egy asszony dobta a nyitott hegedűtokba, és megállás nélkül folytatta útját. Hat perc múlva egy fiatalember a falnak támaszkodva hallgatta egy darabig, majd az órájára nézett, és továbbindult.

Tíz perc múlva egy 3 éves kisfiú állt meg a hegedűs mellett, de az anyja továbbvonszolta. A gyermek mindegyre viszanézett, míg igyekezett lépést tartani az asszonnyal. Ez a jelenet több gyermekkel megismétlődött. A szülők kivétel nélkül mindig továbbrángatták onnan őket. 45 perc alatt csak 6 ember állt meg hosszabb-rövidebb ideig. 20-an dobta oda pénzt, de lassítás nélkül mentek tovább. 32 dollár gyűlt össze. A háromnegyed óra végeztével abbamaradt a hegedűszo, csend lett. Senki nem vette észre. Senki nem tapsolt. Egyetlen nő ment oda a zenészhez, aki már látta játszani.

Senki nem tudta, hogy a hegedűs Joshua Bell volt, egyike a világ legnagyobb hegedűművészeinek. Eljátszotta a zeneirodalom egyik legnehezebb művét a világ egyik legdrágább hegedűjén, mely 3,5 millió dollárt ér. Két nappal azelőtt teltház előtt hegedült Bostonban, a jegyek 100 dollárért keltek el.

Joshua Bell metróbeli fellépését a Washington Post szervezte. Az esemény része volt egy kutatásnak az emberek érzékeléséről, ízléséről, kedvteléseiről. Sok tanulságot vonhatunk le a tapasztalatokból. Ha az embereknek nincs egy percük, hogy megálljanak meghallgatni a világ egyik legjobb muzsikusat, ahogy a világ egyik legszebb zenedarabját játssza a világ egyik legcsodálatosabb hangszerén... Mi minden mellett megyünk még el?

Ilyenkor, legalább Karácsony táján, észrevesszük Krisztust?

Decemberben Szent-Gály Katával

1. De Foucauld Károly

Isten nemcsak a bűneinket látja,
hanem azt a vágyat is,
mellyel felsírunk hozzá.

2. Bibiána

Sokan azért nem találhatnak el Istenhez,
mert jelenléte nem látszik át a mi életünkön.

3. Xavéri Ferenc

Mindnyájan hordozunk valamit
Krisztus gazdagságából,
mégpedig valamit jellegzetesen
-- téged mivel jelölt meg Isten?

4. Damaszkuszi János

Napjaink kiértékelése akkor helyes,
ha nemcsak vétkeinket,
de jótetteinket is számba vesszük.

5. Szabbasz

Az Evangélium: örömhír.
Kereszténységünk nagy szépséghibája,
hogy oly kevésbé látszunk boldogoknak.

6. Myrai Miklós

Ha ajándékot adsz: add a szíveddel,
nehogy a kinyújtott kéz ottmaradjon
viszonzást várni.

7. Ambrus

A méricskélést
és az adok-adsz lelkiületet
nem a keresztények számára találták ki.

8. Szeplőtelen Fogantatás ünnepe

Engedni,
hogy Isten lefoglaljon bennünket:
életünk legnagyobb tevékenysége.

9. Valéria

A bűn olyan,
mint a kagylóba került homokszem:
gyöngy lehet belőle,
de verejtékes munka árán.

10. Laura

Ne nézd el magadban azt,
amit másokban nem tudnál helyeselni!

11. Damazus

Isten jelenlétének gyakorlatához
az is hozzátartozik,
hogy felismerjük Őt testvéreinkben.

12. Chantal Franciska

A szeretet
azokat a könnyeket is meglátja,
melyeket nem sírtak el,
és azokat a kéréseket is meghallja,
melyeket nem mertek kimondani.

13. Lúcia

A hit útja homályok közt vezet,
de biztosan elér a világosságához.

14. Keresztes János

Az imádság olyan párbeszéd,
melyhez a szó nem feltétlenül szükséges.

15. Krisztiána

Ne félj,
ha Isten keresztlhúzza terveidet:
csak a tiedet húzza keresztl,
de nem az övéit.

16. Etelka

Álmatlan óráink kiválóan alkalmasak arra,
hogy Isten elé vigyük a világot,
és név szerint megemlékezzünk mindazok-
ról, akik közt élünk vagy dolgozunk.

17. Olimpia

Ne csak kéréimát mondj
-- Krisztus nem koldusokat,
hanem testvéreket akar nevelni.

18. Augusztá

Amikor a névmások sorrendje
megváltozik életünkben,
és az első helyre kerül az Ő, az Isten,
és azután következik a Te, az Embertest-
vér, majd pedig az Én:
akkor lettünk igazán Krisztus tanítványai.

19. Orbán

Ne akadj fenn azon:
mi a megérthetetlen Istenben,
hanem azt nézd:
mit akart elmondani önmagáról
Jézus Krisztusban.

20. Teofil

A gyermekek csodálkozni tudnak --
addig vagy fiatal szívedben,
amíg csodálkozni tudsz.
A gyermekeké a mennyek országa --
az ima mennyországa is azoké,
akik csodálkozva tudnak Istenre tekinteni.

21. Kanizius Péter

Isten jelen van
legsötétebb napjainkban is.

22. Jutta

Mária Szíve olyan kincse a Földnek,
melyről még a szegény Krisztus
sem akart lemondani.

23. Kenty János

A fény mindig lehet egy kicsit fényesebb,
a szeretet nagyobb,
az imádás mélyebb,
s az allelujánk is mindig növekedhet
hangzásban és belső tartalmában.

24. Ádám, Éva

A jászolban fekvő Gyermekekben Istent látni,
és elfogadni a Kenyér és Bor színeváltozá-
sát csak az képes,
aki tud hinni a szeretetben.

25. Karácsony, Urunk születése

Krisztus az egész világmindenség ura,
de otthona csak egy van: a mi Földünk.

26. István, első vértanú

Az eszményi keresztény élet:
folytonos növekedés a szeretetben.

27. János apostol

Isten nemcsak az enyém, -- Ő mindenkié,
mégis úgy az enyém, ahogyan senkié sem.

28. Aprószentek

Minden vér égbe kiált: Krisztusé engesztel,
másoké vádol,-- a meg nem születetteké is!
A mentegetőzés, a felelősség másokra hárítása
olyan, mint a pilátusi kézmosóvíz:
nem tisztít!

29. Szent Család ünnepe

A keresztény házasság:
lélekkel átjárt szerelem.

30. Dávid

Ne glóriás szent akarj lenni,
hanem igaz ember!

31. Szilveszter

A megsiratott múlt nem választ el Istentől,
csak a meg nem bánt jelen.

Ugró Miklós

Fájdalomküszöb

Bajnai abban a zavart tudatban él, hogy bizniszpartnerei befolyására újra kinevezik.

Szegény Bajnai, vajon miért emlegeti oly kitartó buzgalommal a magyar népnek okozandó fájdalmakat, mint államférfiúi tevékenységének legpregnansabb eredményét? Mintha politikusi teljesítményét azon mérnék le, hogy mekkora fájdalmat okozott az embereknek. Továbbra is Gyurcsányra akar rálicitálni, aki úgy vezette fel hajdan évi megszorító intézkedéseit, hogy nem fog fájni? Vagy azért igyekszik fájdalmat okozni, mert tudja, hogy az a bántalmazottakban az erő képzetét kelti, márpedig az ő szürke jellegtelenségében égető szüksége lenne a férfias karakternek legalább a látszatára? Bár, az igazat megvallva, mostanában vannak fájdalmaink őt nézve, hallgatva: az oldalunk nyilallik a röhögéstől. A kíváncsiság fontos emberi erény, de kielégítését nem szabad túlzásba vinni.

Maradjon csak meg elméleti szinten az a felvetés, hogy a Bajnai milyen vezető lenne, ha végre megválasztaná egy tisztságra, és nem kineveznék. Lehet, hogy miként az Isten ész is ad a hivatal mellé, úgy a választók bizalma is ad alkalmasságot, rátermettséget, tehetséget, de legalább némi lelkiismeretességet a felelősség mellé, a magas poszt ellátására. Mert a kinevezők ilyesmire nem képesek. Bajnait miniszternek, majd gyakorlatilag miniszterelnöknek is Gyurcsány Ferenc nevezte ki. Márpedig a Fletó – hiába hiszi magáról – nem Isten, így ész is eleve nem adhatott (pedig kedvenc foglalatossága, hogy osztja azt), de nem adott vezetői képességet sem, így aztán a jó Bajnai miniszterként is, meg kormányfőként is gyalázatosan teljesített. Csak néhány kitartó meg reménybeli üzletfele ítéli úgy, hogy újrázna kéne. Bajnai meg hisz nekik, mert abban a zavart tudatban él, hogy bizniszpartnerei vannak oly befolyásosak, hogy újra kinevezzék.

Az a fő baj ezekkel a kinevezettekkel, hogy eltévesztik a mértéket. Nem alakítanak ki természetes kontaktust az emberekkel, nem folytatnak párbeszédet. Nem mérik fel a vezetésükre bízott közösség valóságos igényeit és lehetőségeit, sejtelmük nincs, hogy az emberek miként vélekednek róluk valójában. Bukásukat az értetlenségnek, az általuk támogatott társaság iránti irigységnek, az őket mentoráló erők iránti gyűlöletnek tudják be. (Gyurcsány is kinevezett volt, nem véletlen, hogy minden csúfos kudarc és bukás ellenére is alkalmasnak véli magát.) Amit

a programjuknak mondanak, az valójában a kívülről rájuk testált megbízatásuk, a választók által nem mérettetik meg. Nem ismerik a realitásokat, ezért terveik egymász rémálmok, ígéreteik vagy régen beteljesített vagy megvalósíthatatlan követelésekről szólnak.

A nép igényeiről gondosan távol tartják magukat, mert ők nem demagógok. Ők nem azt mondják, amit a tömeg hallani akar, hanem az igazat. Életükben nem mondtak igazat, ha véletlenül mégis, azt azonnal „helyreigazítják”. (Lásd: B. G. legutóbbi rinyálását a jövő fájdalmairól. Már másnap letagadta, hogy ő nem is azt mondta. Az egyetlen megnyugtató a dologban, hogy se ennek, se annak nincs semmi értelme.) A demokrácia előírászerű működésének egyik feltétele, hogy a fékek és egyensúlyok rendszere folyamatosan és ésszerűen korlátozza a hatalom túlzásait. Jellemző a magát igazi demokráciának tartó ballib oldalra, hogy miniszterelnökei esetében ezen rendszer lényegét, alfáját és ömegáját, a választók kontrolláló szerepét szívesen kiiktatják. Nem a választók választották őket, nincs is mit számon kérni tőlük. A kinevezett miniszterelnök a demokrácia szabályai alapján törvényesen nyeri el tisztességét, de a legitimitása a demokrácia szelleme szerint mindig hiányos marad.

A minap Bajnai odanyilatkozott, hogy jövőre ő lesz a miniszterelnök. (Hogy mindenki jól értse: Magyarország miniszterelnöki tiszttségére utalt.) Az origo.hu-nak adott interjú idevonatkozó része oly émelyítően behízog, olyan szemforgatóan álszent, hogy érdemes szó szerint idézni: „Egy év múlva miniszterelnök leszek. Magyarországnak szüksége van arra, hogy a 2009–10-ben megkezdett higgadt, szakszerű, a jövőbe néző és reményt adó kormányzást folytassuk. Ezért küzdök.” Megható vallomás, ám számos jel arra mutat, hogy Bajnai mester ismét kinevezéssel szeretne a miniszterelnöki bársonyszékbe huppanni.

Nosztalgája van? Lehet is. 2009-ben ő volt az első, akit felkértek a magas méltóság elvállalására, de kapásból elutasította a lehetőséget. Jött utána majd egy tucat jelölt, de sorra rendre kiderült, a baloldal színe-java legjobb esetben is csak balféknak minősíthető. Ezután Bajnai igent mondott az újabb felkérésre. Szép

emlék, hogy találtak tucatnyi, nála is reménytelenebb alakot az értelmiségi holdudvarban? Gondolja, hogy az MSZP miniszterelnök-jelöltjei ugyanazok lennének, mint 2009-ben? Nos, ha az MSZP–Együtt-PM pártszövetség megnyeri jövőre a választást, akkor az is megeshet, hogy az erősebb, nagyobb párt nem talál elfogadható kormányfőjelöltet a sajátjai között, és akkor nyitva az út Bajnai előtt. Állítólag a politikában minden megtörténhet. (Csak az nem, hogy egyszer bejőjön Lengyel László valamelyik előrejelzése.)

Ám maradjunk Bajnai politikai libidójánál, s szóljunk arról, hogy mit is kezdett meg 2009–10-ben. Kormányát elvette a 13. havi bért és nyugdíjat. Megcsonkította a gázár-kompensációt. Befagyasztotta a családi pótlékot. Megszüntette a lakástámogatást, ezzel devizahitelbe hajszolta a családokat. Csökkentette a gyes, a gyed és a táppénz időtartamát. Bajnai kormány több alkalommal megemelte a rezsiköltséget, emellett nőtt a munkanélküliség, hét százalék volt a költségvetési hiány, zuhant a gazdaság teljesítménye, az IMF-hitel felvételével brutálisan megugrott az államadósság – mondta Kocsis Máté, aki kétségkívül elfogult kommentátor, ezért könnyen lehet, hogy felindultságában ki is felejtett valamit.

Hogy ez mennyiben volt higgadt, szakszerű, jövőbe néző és reményt adó kormányzati teljesítmény, arról sejtelmünk nincs. Viszont arra a kérdésre, hogy Magyarországnak miért lenne szüksége a Bajnai-féle politika folytatására, szintén Kocsis Máté adta meg a választ: ha újra hatalomra kerülne, szűkítené a családi adókedvezményt, megemelné a személyi jövedelemadót, szembemenne a rezsicsökkentéssel. Még szerencse, hogy előbb – populistá módon ugyan, de – megkérdezik a magyar népet is. Bajnai meg magyarázkodik, ők nem megszorításokra készülnek, „hanem az egyenes beszéd, egyensúlyteremtés, növekedés szentháromságára épülő kormányzásra”.

Ebből eddig még soha nem látunk semmit, a szentháromság örök misztérium marad. Másrészt Bajnai az egyenes beszédet azt értheti, hogy nem mond igazat, hiszen már többször kijelentette, hogy kormányra kerülve visszacsinálja a rezsicsökkentést, kivezeti a különadókat. Csak ez utóbbi minden magyar állampolgárnak évi ötvenezer forint pluszkiadást jelentene. Kampányútjain áldozatvállalásról szónokol, amely fájdalommal jár. Bajnai téved. Nem az áldozatvállalás fáj. Ahhoz ez a nép hozzászólt. Fáj viszont, nagyon fáj, amikor azt kell látnunk, hogy a Gyurcsány- és Bajnai-félék kezén milyen sorsra jut az ország. (Átvétel: mno.hu)

Decemberi hirdetések:

December 14-én szombaton 10 órakor kezdődik az adventi kézműves műhely hittanosaink számára. Sok szép, ötletes ajándékot készíthetnek az érdeklődők. A kézműves műhely a Kiss Szaléz teremben lesz. Idős, beteg testvéreink karácsonyi szentgyónása december 23-án, hétfőn lesz. Ekkor indulok Ötvöskőnyiba, Kivádrára és Taranyba. 23-án délután 4 órakor fiataljainkkal egy kis karácsonyi összeállítással kedveskedünk a kórházi betegeknek. 24-én délután 5 órakor kezdődik a hittanosok betlehemes játéka a templomban. Mindenkit szeretettel várunk. 24-én nem lesz hajnali mise. Az egyetlen szentmise ezen a napon az éjféli mise lesz. 25-én és 26-án teljes (vasárnapi) miserendet tartunk. Egyházközségi lapunk januári száma 29-én vasárnap jelenik meg. 31-én este 6 órakor kezdődik az év végi hálaadás. A lelkipásztori beszámoló a személyi változás miatt csak az augusztustól eltelt időre szorítkozik. Január elseje, Újév napja kötelező ünnep. Ezen a napon is vasárnapi miserendet tartunk.

Hajnali misék!

Adventben az eddig megszo-
kott miserend szerint lesznek a rorate
misék, azaz kedden és szerdán reggel
6 órakor.

Azok a gyerekeknek, akik áldozatot
hoznak a korai felkeléssel, a mise után egy kis
kakaóval és kaláccsal kedveskedünk és - ha
szüleik engedik -, iskolakezdésig felnőtt fel-
ügyeletével az ifjúsági teremben játszhatnak.

December 14-én de. 10 órakor kezdődik a hit-
tanosok adventi kézműves műhelye. Sok szere-
tettel várjuk a kíváncsi és szépet alkotni vágyó
hittanosainkat!
A Hitoktatók

Ahol összeérnek a sínek

Ott ültem a vonatsíneken. Vártam. Az egyetlen megol-
dást...

Nem az jött, amire várahoztam. Egy kisfiú közeledett
felém a sínek között.

Csak képzelődöm, gondoltam, és tovább bámultam a talpfák közé szórt köveket.

- Mit csinálsz itt?

Szöke hajú, öt éves forma kisfiú állt előttem. Nagy barna szemeivel a
tekintetemet fürkészte.

Éreztem, hogy olvas benne, most olvassa ki belőle az elmúlt évtizedeket.

Elfordultam, nem akartam, hogy lássa. Elkéstem.

- Ezen a vonalon nem jár vonat. - Honnan tu... ?

- Honnan tudom, miért vagy itt? Ismerlek, ugyanúgy, mint önmagadat.

Ismerlek már több évtizede. Most eljöttem, hogy mutassak neked valamit.

-Mit?

- Állj fel! Nézz egyenesen a sínek közé a távolba, látod azt a pontot, ahol
összeérnek a sínek?

-Látom.

- Ott van a boldogság. Ezen a pályán mindenki arra tart. Gyere, induljunk mi is.
Szegény gyermek, hogyan mondjam meg neki, hogy sohasem érhet oda, ahol ösz-
szeérnek a sínek...

- Tudom, ne gyötörd magad, Tudom, hogy nem érhetek oda, de mutatok valamit.
Nézz le a lábad elé, mit látsz?

- Semmit.

- Nézd meg jobban, láss is, ne csak nézz! Mit látsz?

- Egy kis virágot, lila szirmokkal, sok kis virágot... Hiszen itt mindent elborítanak
az ibolyák! Ez gyönyörű!

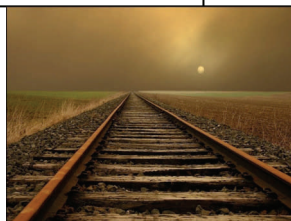
- Most nézz fel az égre. Ott, mit látsz?

- Felhőket, bárányfelhőket. De érdekes! Ott az egyik... Most olyan alakja van, mint
egy angyalnak... Gyönyörű felhőcske! Ott egy másik épp most alakul ki, mintha
gomba nőne ki az ég kék szőnyegéből! Csodaszép!

- Mit érzel most, ebben a pillanatban?

- Boldog vagyok!... Boldog vagyok?

- Igen! Itt és most összeérték a sínek.

Tóthárpád Ferenc

Örökségem maradandó

Csillag vagyok éber éjen,
a mennyboltot is elérem.
Az a kis pont, ott, én vagyok!
Az, amelyik mindig ragyog!

Király vagyok: napkeleti,
ki a csillagot követi.
Két zsebemben tömjént viszek,
s a csodában hiszek, hiszek!

Istállóban jászol vagyok...
Bekopognak jó pásztorok.
Szalma-ölem reményt ringat,
tömjén lengi álmainkat.

Csengő vagyok fenyőágon.
Csilingelő fenyőfákon
gyertyafényes örömtüzek
dicsérik a drága Születet...

Ember vagyok! És halandó!
Örökségem - maradandó!
S hagyatékom: többek között,
a mulandó és az örök.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520